

EVITA

MADONNA

NAPLÓJA

„SIKERÜLT MEGOLDANOM EVITA REJTÉLYÉT?...

MÉG MINDIG NEM TUDOM BIZTOSAN, DE EGY DOLGOT IGEN – MEGSZERETTEM ŐT.”

Egyfajta napló lesz ez: érzések, gondolatok és álmok vázlatkönyve, amelyek mind-mind egy dolog körül forognak – az Evita forgatása körül. Mire a filmet bemutatják, már két éve élem Evita életét. Emlékszem, amikor '94 karácsonyán nekiültem és szenvedélyes levelet fogalmaztam a rendezőnek, Alan Parkernek, felsorakoztattam neki az indokaimat, hogy miért csak én tudom eljátszani ezt a szerepet, hogy csak én értem meg ezt a szenvedélyt és fájdalmat, amely őt fűtötte. Őszintén be kell vallanom, hogy nem szabad akaratomból írtam ezt a levelet. Mintha valami külső erő vezette volna a kezemet írás közben.

Számos idegölő megbeszélés után Alan felhívott, és közölte: enyém a szerep. Ezzel kezdődött a nagy kaland. Akkor még nem ültem neki naplót írni, de nagyon kevés is volt az időm. Meg kellett tanulnom a partitúrát, edzettem a hangomat, és tangózni tanultam, mielőtt Londonba repültem volna a hangfelvételek elkészítésére. Az év során hihetetlen élmények értek, holott még el sem kezdődött a forgatás, így aztán egy hónappal a felvételek megkezdése előtt megígértem magamnak, hogy mindent leírok, ami csak velem történik. Nagyon ideges voltam, mert tudtam, hogy ez lesz életem nagy kalandja. És minden részletre emlékezni akarok. Így aztán belevágtam...

NEW YORK, 1996. január 13., szombat

Egy sor késleltető körülmény után végre megkaptam a telefont, repülhetek Buenos Airesbe. Borzasztó nagy szükségem van a forgatás előtti hetekre; ruhapróba, kamerapróba, próbapróba. De ennél is fontosabb, hogy meg kell fejtenem Eva Perón mítoszát. Még Londonban megismerkedtem egy argentin újságíróval, aki megígérte, hogy Buenos Airesben összehoz majd olyan emberekkel, akik ismerték Evát, együtt dolgoztak vele, és persze neves antiperonistákkal is. Legtöbbjük nagyon öreg már, és gondolom, gyanakvóan fognak kezelni. Aligha vádolhatom őket, ha azok alapján ismernek, amiket a lapokban összeolvasnak rólam. Le akarom fegyverezni őket, hogy megosszák velem legmélyebb, legsötétebb titkaikat Eva Perónról.

* * *

BUENOS AIRES, január 20., szombat

Délelőtt van, épp most érkeztem meg a szállodába. Igazi grandhotel, a maga szakadt módján. Magas mennyezet, hatalmas ablakok, romantikus erkély. Egy dolog nem tetszik csak, hogy a szobám az első emeleten van, és a hódolói vagy azt kántálják, hogy „Eva – Madonna”, vagy a dalaikat éneklik. Napközben ez kétségtelenül hízelgő, éjszaka azonban nem annyira, amikor az ember aludni szeretne.

A repülőtérrel a szálloda felé kétszer láttam falra festett feliratot. Így szólt: EVITA ÉL, MADONNA, TAKARODJ! Szívélyes fogadtatás, nem igaz? Olvastam azt is a helyi lapokban, hogy Alan Parkert, Antonio Banderast, aki Che Guevarát játssza, és szerény személyemet persona non grata-nak nyilvánították, ami persze jóval jobban hangzik, mintha mocskos rohadékoknak nevezték volna. Igaz, mindez egy maroknyi megszállott peronista véleménye, akik kétségbeesetten fel akarják magukra hívni a figyelmet, és igazából nem is nagyon tudják, mi ellen is tiltakoznak. Szerintem mind eljönnének egy teára hozzám, ha meghívnám őket. Mindenesetre, nem veszik el a bátorságomat.

Január 21., vasárnap

Ma kimerészkedtem a városba, hogy olyan emberekkel beszéljek, akik ismerték Evitát. A legérdekesebb közülük Tuco Paz volt, aki több mint 40 évig szolgált diplomataként. Akkor ismerkedett meg Évával, amikor a nő 29 éves volt, tőle hallottam először, mennyire félnék teremtsé volt. Azt mondja, hogy az agresszivitása ideges reakció volt, mert bizonyos emberek társaságában elhagyta az önbizalma. Azt mondja, remek karakter volt, bár sok embert untatott, hogy ennyire csak a politika érdekelte. Semmi más nem tudta lekötöni. (Nyilván azért, mert Prada akkor még nem kezdett el ruhákat tervezni!) Paz elmesélte, hogy Juan Perón leült egy székbe, Evitát maga mögé állította és azt mondta, beszéljen a tarkójának. Egymás után vetette fel a témákat, amelyekről Evának rögtönöznie kellett. Perón folyton változtatta a témát, hogy Evita figyelme egy pillanatra se lankadjon. Tehát, hogy ne legyen ideges, a férje mindig háttal ült neki. Valami miatt nagyon meghatott ez a történet. Úgy éreztem, ez az igazi szerelem – hogy a férje időt szánt erre a dologra.

Tuco lakása fantasztikus volt – tele régi könyvekkel és szépséges kubista műtárgyakkal. Sajnos vagy 500 ordítózó rajongó szinte lehetetlenné tette a távozásomat. A rendőrség errefelé nem áll hivatása magaslatán, és nem volt velem elég testőr sem, ezért aztán az egy méteres út a kaputól a kocsigig félelmetes volt. Három másodpercre valahogy le is rántottak a földre. Négykézláb másztam el a kocsihoz, és csak amikor becsaptam magam mögött az ajtót, vettem észre, hogy az egyik cipőm eltűnt, a másiknak pedig letört a sarka. Pedig jó kis Versace cipő volt. De mindegy. Amikor mindenki bent volt a kocsiban, a sofőr beletaposott a

gázba, de csak ekkor fedeztük föl, hogy egy lány a kocsí tetejébe kapaszkodik, és az istennek sem akarja elengedni. Megálltunk, és lerángattuk a kocsiról a lányt, aki rúgkapált, és közben azt kiáltozta, hogy szeret. Oda akartam adni neki a pszichiáterem névjegyét, de a sofőr túl gyorsan elhajtott.

Január 22., hétfő

Ma ki sem léptem börtönömből, hogy elkerüljünk a tömegjeleneteket, amelyek folyvást fenyegetnek, míg nem javítanak a biztonsági helyzeten. Nem volt olyan szörnyű ez a rabság. Egész nap esett, a spalettákat egyfolytában csapkodta a szél. Azt hiszem, ott lebegett a szobában Eva szelleme. Egy fantasztikusan jóvágású öregúr, Hector Villanueva látogatott meg, és Evitáról mesélt. Evita 19 éves volt, amikor megismerkedtek, és a rádiónál dolgozott. Azt mondja, nagyon tetszett a lánynak, de nem volt köztük semmi, mert ő akkor már nő volt. (Ilyet én még férfitől nem hallottam!) Drága Evitánk a jelek szerint nagyon szerette a sört, és imádott bokszzeccekre járni. Szívem szerint való lehetett ez a lány! Elmondta az öreg azt is, hogy Eva kedvenc étele a párizsiasan kisütött borjúszelet volt, tükörtojással és szalmakrumplival. Holnap ki is fogom próbálni.

Ebben az országban kizárólag úgy lehet egészségesen táplálkozni, ha az ember nem eszik. Itt még nem hallottak a zsírmentes ételekről.

Még mindig csak próbálom megszokni a barna kontaktlencsémeket, szédülök tőle, hányingerem van, és mintha az egész világ sötétbe borult volna. Persze lehet, hogy attól van, hogy az ember egész nap kénytelen a hotelszobájában rostokolni. Többet kéne kijárnom – kezdek túl sokat beszélni a kutyámmal. Esküszöm, egyszer mintha azt hallottam volna tőle: „Mama”.

Január 23., kedd

A mai napom pokoli volt. Vagy legalábbis nagyon olyan. Először is pocsékul aludtam. A gyerekek kétóránként kezdtek ordítani az ablakom alatt, követelték, hogy menjek ki az erkélyre, és biztosítsam őket a szeretetetről. Hát, nem valami shakespeare-i idill.

De miért is kéne aludniuk? Itt mindenki munkanélküli – senkinek sem kell reggel felkelni, és munkába menni. Itt csak az újságírók keresnek valami pénzt, és mindent el is követnek, hogy megtudjanak rólam valamit, vagy megpróbáljanak valahol lekapni. Néha az az érzésem, hogy lehallgatják a telefonomat, hogy az összes szállodai alkalmazott a sajtónak dolgozik. Minden szemben lévő ablakból fényképezőgépek merednek rám, minden értéket el kellett dugnom, mert még a széf kinézete is gyanús.

De az, hogy egy civilizálatlan országban vagyok, nem jelenti azt, hogy ne is érezzem jól magam. Eldöntöttem, hogy elmegyek városnézésre. Kidolgoztunk egy tervet. Az asszisztensem, Caresse megy el kocsival, amelyet használni szoktam. Az újságírók és a rajongók elrobognak a kocsí után. Én meg a testőreimmel beülök a furgonba, lehúzódnak a padlóra, míg tiszta nem lesz a levegő. Az a legfélelmetesebb, hogy a dolog bevált, és zaklatás nélkül megnézhettem a várost.

Jártam a Recoletában, abban a temetőben, ahol Evita is nyugszik. Soha nem láttam még ilyen szép, ennyire dekadens helyet. A temetőben hemzsegnek a macskák, egyik mauzóleum nagyobb és hivalkodóbb, mint a másik – akárcsak megannyi kisméretű kastély, az ablakból belátni a koporsókra, amelyeket szobrok, vízköpők, babérkoszorúk és bekeretezett családi fényképek vesznek körül. Itt aztán tudnak élni a halottak.

Caresse viszont kínos helyzetbe került. Letartóztatták, és amikor felhívott a mobiltelefonomon, a hangja hisztérikusan csengett. A jelek szerint a sajtó haragra gerjedt,

amint kiderült, hogy nem én vagyok a kocsiiban. Amikor Caresse kiszállt, rátámadtak a paparazzók, lökdösték és lekurvázták. A lány visszamenekült a szállodába. Alig tettek meg egy mérföldet, amikor a rendőrök leállították őket, és valami bűncselekményről motyogtak, amit Caresse állítólag elkövetett.

Természetesen nem volt nála az útlevele, amit erre felé minimum halállal büntetnek. Végül Luciano, az argentin testőröm beült a telefont mellé, és öt röpké órával később Caresse haza is érkezett, igaz, nagyon feldúltan. Ekkor ismertük meg a teljes történetet. Argentínában bárki bevádolhat valakit, akinek ezután átkutatják a házát és a kocsiját. Gyakran a gyanúsítottat elő is állítják, még mielőtt pontosan tudnák, mit követett el!

Ebben az esetben a jelek szerint az egyik újságíró akart csapdát állítani nekem. Hála istennek, nem voltam a kocsiiban! Lefizettek két kamaszt, hogy essenek a kocsim elé, amikor kigurul a mélygarázsból, hogy aztán üldözőbe vehessék, majd törvény elé rángassák a tettet (vagyis engem, gondolták ők), és másnap a címlapon virítson, hogy a sztár áthajtott a rajongóin. Amikor rájöttek, hogy becsaptuk őket, úgy döntöttek, Caresse-t kínozzák meg. Amikor megérkezett a rendőrségre, a tömeg azt kiáltozta: „Gyilkos! Gyilkos!” Felhívtam a producert, a menedzseremet, és megfenyegettem őket, hogy kiszállok, ha nem erősítik meg a védelmemet profi titkos szolgálatosokkal, vagy akárkikkel. Különbözően állandóan a rendőrségre kell járnunk, ha a lapok valami sztorira áhítoznak. Azt hiszem, ez a legkézzelfoghatóbb élményem a diktatúrák természetéről.

De ugye azt nem meséltem, hogy az egyik begerjedt zsaru kihallgatás címén egyfolytában Caresse szépségétől ájuldozott, és mindvégig a lány haját simogatta.

Január 25., csütörtök

Folytatódnak a csonttörő kalandok, amikor csak bemegyek valahová, vagy kijövök valahonnan. Ma megérkeztek a profi biztonságiak. Majd meglátjuk, változik-e valami. Abba kell hagynom az újságolvasást. Vagy valami stupid puncinak festenek le, aki veszi a bátorságot, hogy eljuttassa Szent Evita szerepét, vagy pedig elkényeztetett amerikai filmsztárnak, akinek fogalma sincs a valóságról. Vannak persze, akiknek tetszik, amit csinállok, de ezek valami miatt hallgatnak. A rokonszenv félénk és visszahúzódó, a rosszindulat harsogva támad.

Tegnap egy koktélpartin voltam, ahol összeszedtem mindenkitől a kedvenc bacillusát. Itt nem kezdet fognak egymással az emberek, hanem mindenki megcsókol mindenkit. Túlságosan fáradt voltam, hogy írjak. És nagyon össze voltam nyálazva!

Január 26., péntek

A film operatőrével vacsoráztam. Darius Khondjinak hívják, hihetetlenül tehetséges, és nagyon kedves ember. Sokat beszélgettünk arról, hogyan lehetne még egységesebb a csapat, hogy nem kéne az embereknek ennyit panaszkodniuk. Persze könnyű neki – neki nem ugranak a nyakába ismeretlenek, nem tépik le róla a ruháját, és nem akarják megfojtani, amint kilép az utcára. Abban persze igaza van, hogy az embereknek pozitívabban kéne vélekedniük, és erősíteni kellene a csapatszellemet is, ha túl akarjuk élni ezt a forgatást.

Nagyon feldobott hangulatban mentem haza, de megszólalt a telefon, Freddy keresett, hogy az amerikai hírekben hallotta: halálos fenyegetéseket kaptam, és azt mondta, azonnal menjek haza. Nem értette, hogy a latinok túlfűtött emberek, imádnak túlzásokba esni. Bár csak a jó dolgokról is ugyanígy beszámolnának! Például arról, hogy az öregek, akikkel beszéltem, utóbb interjút adtak a lapoknak, és sok kedvező cikk jelent meg rólam. Azt hiszem, lassan megváltozik az emberek véleménye. A végén még Menem elnök is fogad. Nem

azért jöttem Argentínába, hogy egyszerűen csak élénekeljem a „Ne Sírj Értem, Argentína”-t. Megnyugtattam Freddyt, beraktam a fülembe a fül dugókat, és lefeküdtem aludni.

Január 27., szombat

Tegnap éjjel azt álmodtam, hogy földrengés pusztította el a világot. Azonnal idegesen csomagolni kezdtem, de aztán abbahagytam, mert rájöttem, ha mindenki elpusztul, akkor felesleges.

Megismerkedtem egy briliáns argentin történésszel, José Luis Pecóval, aki három órán keresztül ecsetelte Argentína és a peronista mozgalom történetét. Csodálatos ember, de folyton a vécébe járt. Lehet, hogy csak fél veséje van?

Aztán meghívott egy itálra Placido Domingo, aki elbűvölő volt, és aki akkor közölte, hogy elutasította Alan Parker kérését, hogy játssza el ő Perón szerepét. Húszperces gyözködés után sajnálattal nemet mondott. A latin férfiak azért vannak a földön, hogy levegyék a lábukról a nőket.

És hogy kínozzák őket!

Később:

Smink és frizurapróba. Kiválasztottunk egy barna parókát a fiatal Evának, amiben nem fogok úgy kinézni, mint egy cocker spániel. Testőreim kérését figyelmen kívül hagytam, kimentem az erkélyre, és leintettem az ötszáz sikítózó rajongómnak. Csókot dobtam nekik, és láttam, hogy könnyek csillognak a szemükben; én is majdnem elsírtam magam. Úgy gondoltam, ha kimegyek, és integetek nekik, akkor nem lesznek annyira vadak, amikor vacsorázni indulok. Majd meglátjuk.

Január 28., vasárnap

Végre jól aludtam – mélyen és sokáig. Természetesen nem a saját szobámban. A legfelső emeleten egy akkora helyiségben, mint egy takarítószeres szekrény. Délelőtt azt hittem, jól elmaszkíroztam magam, és kimentem megnézni a kirakodó vásárt San Telmóba. Az emberek persze felismertek, és jól megbámultak, igaz, nem támadtak le. Ennek ellenére zavart, hogy így bámulnak, és egy óra elteltével visszamentem szállodai börtönömbe. Békére és nyugalomra volt szükségem.

Január 30., kedd

Úgy tűnik, elszórtam egy egész nap krónikáját. De lehet, hogy a napot is, amit persze nem nehéz ezen az isten háta mögötti helyen. Minden nap újabb és újabb oldalát mutatja a káosznak.

Tegnap, hála istennek, megérkezett a trénerem. Nagyon könnyű lenne elhízni ez alatt a forgatás alatt, mivel sehol egy tornaterem, és nem létezik tisztességes étel. Minden nap megígértem magamnak, hogy okosabban fogok enni, de ha bárkivel találkozom, vagy interjút adok, valaki mindig megjelenik egy tál bonbonnal vagy süteménnyel, és én képtelen vagyok megállni, hogy be ne kapjak néhányat. Az etikett megkívánja, hogy az ember legalább megkóstolja a szalonnás szendvicset is.

Elmentem a Nemzeti Könyvtárba Xavier Fernandezzel, aki nyakas peronista, és nagyon elbűvölő ember. A könyvtár pontosan ott volt, ahol Perónék laktak, és ahol végül Evita meghalt. Megkérdeztem a könyvtárigazgatót, hová lett a ház. Úgy tűnik, az argentinok, híven forrófejűségükhöz, tégláról téglára elhordták az egészet! Persze, ez csak az után történt, hogy Evita már meghalt, Perón kegyvesztett lett, és elmenekült az országból. (Itt nagyon könnyű

kegyvesztettnek lenni.) Évekkel később, amikor a peronizmus ismét divatba jött, felépítették a Nemzeti Könyvtárat, tisztelgésért Evita emléke előtt, és rengeteg anyagot gyűjtöttek itt össze róla. Újabb ragyogó példa, milyen szélsőséges ez az ország. Először királynő, palotában él, aztán meghal, és az embert keresztre feszítik, ha csak a nevét kiejti. Aztán évekkel később szentként tisztelik, aki természetesen semmi rosszat nem tett.

A könyvtárigazgató vérbeli irodalmár. Beszélgettünk Pablo Nerudáról, Gabriel Garcia Márquezről, aztán filmekről: Renoir, Godard, Bunuel, Pasolini, Cocteau, Rossellini és Visconti életművéről. Húúú! Megettem egy vajas szendvicset, aztán egy csokitortát, majd elrohantam egy koktélpartira, ahol ott volt Buenos Aires krémje. Na igen! Amint belépek az ajtón, és vágyom egy pohár pezsgőre, a pincér egy pohár meleg vízzel kínál, amelyet mintha klórral ízesítettek volna. Megismertem a brit nagykövettel, egy csomó rádiós és tévés személyiséggel, és egy pasassal, akié az összes argentin futballcsapat. Volt ott néhány szívrabló fiatal férfi is, nagyon hosszú hajjal, és vágtyól égő szemekkel, azt hittem, arra számítottak, hogy az egyiküket haza fogom vinni, de túl fáradt voltam egy ilyen sekélyes húzáshoz. Így aztán 10:30-kor mindenkitől búcsút vettem, és kísérőmmel, Victor Alfaróval a lifthez rohantam. Persze, előtte még csináltak rólam néhány millió fotót. Mintha kiürültem volna, miközben a lift ment velünk lefelé. Hirtelen borzasztóan hiányozni kezdtek a barátaim.

Megint nem tudtam aludni, bedagadt szemmel, és gyűrött arccal mentem dolgozni.

Január 31., szerda

Végre ismét csendben alhattam. Megint odafent voltam a legfelső emeleten. Nem sokkal nagyobb az a hely, mint a takarítószeres szekrény, de legalább nem hallom az utcán sikoltozó rajongókat. El is felejtettem megemlíteni, hogy megismertedtem a rendőrfőnökkel és a helyettesével. Két elbűvölő, aranyos fickó – hát nem meglepő? Biztosítottak, hogy vigyázni fognak rám, ne aggódjak a halálos fenyegetések miatt. Mi, hogy én aggódom? Beszélgettünk a peronizmusról, és természetesen Evitáról, és hogy az ellenségei két táborba szerveződtek, egyikben voltak az arisztokraták, a másikon a kommunisták. A rendőrfőnök helyettese azt mondta, ő csodálta Evitát, de nem volt peronista. Aztán mondott még valami elképesztőt – hogy az emberek azért voltak dühösek Evitára, amikor a csúcson volt, amiért most rám. Hogy mindketten sikeres nők vagyunk, akiknek hatalmuk van. Aztán a reinkarnációról beszélgettünk, mire a fickó Oscar Wilde-ot idézte. Valami olyasmit, hogy a művészet utánozza az életet. Egészen megdöbbenett, mert nem vártam volna, hogy a macho külső alatt ilyen érzékeny lélek lakozik. Az ember ne az egyenruhája alapján ítéljen meg egy rendőrt!

Ma este Constancio Vigillel találkozom, aki állítólag Menem legjobb barátja. Majd meglátjuk.

Február 1., csütörtök

Kimerültem ébredtem. Álmomban az életemet védtem. Harcoltam... miért is? Hideg vizet locsoltam az arcomba, belenéztam a tükörbe, és észrevettem egy vörös vágást a homlokomon. Egy seb, amelyet álombeli küzdelmem során szereztem.

Tudat alatt megbeszéltem magam? Nyilván ez az eredménye a beszélgetésnek, amelyet Constanciával folytattam, aki megpróbálta elmagyarázni, miért nem fogadhat az elnök. Egyelőre. Természetesen semmi olyat nem mondott, amit nem tudtam volna, de be kell vallanom, sértett, hogy az elnök Claudia Schifferrel ebédelt, fogadta a Rolling Stonest, de nem konveniót neki, hogy velem is találkozzék. Ez megint csak azt bizonyítja, hogy ha

valakinek véleménye van, és kiáll mellette, akkor veszélyesnek tartják. Akitől tartani kell. Kitárgyaltuk az ország politikáját, és hogy az ipar privatizálásával Menem rendbe akarja hozni a károkat, amelyeket Perón okozott. Megkérdeztem, akkor miért nevezi peronistának magát, ha teljesen mást képvisel. Azt felelte, ugyanazt teszi, amit Perón tenne, ha ő volna hatalmon. Jó válasz. Ezért hívjuk őket politikusnak.

A beszélgetés további részében igyekeztem védeni a lépéseket, amelyeket a karrierem érdekében tettem. Gyakran mondom, hogy nem bántam meg semmit, de végül mindig úgy érzem, hogy igen. Ha tudtam volna, hogy ennyire tökéletesen félreértenek, talán nem lettem volna lázadó, és ennyire szókimondó. Soha nem hittem volna, hogy kicsúsznak a számon ezek a szavak, de annyira belefáradtam már, hogy magyarázkodjam, mint ahogy abba is, hogy folyton ezt kell hallanom: „Hogy maga milyen intelligens! Nem is gondoltam volna!”

Lehet ennyire hülye valaki? Kíváncsi vagyok, vajon képes volnék-e az az édes, megadó, nőies lány lenni, akit az egész világ idealizál? Igyekszem magamon uralkodni, de egész nap sírhatnékam van. Belebetegszem, amikor vizontlátom az előnytelen fotóimat a lapokban. Mindig a legrosszabbakat nagyítják ki, és hozzák le, csak azért, hogy kínozzanak. Az a kedvencem, amin a testőröm mintha a mellem markolászná. A hajam kócos, és úgy nézek ki, mint aki éppen akkor kapott elektrosokk kezelést. Bájos, nem?

A ruhapróbák és a próbafelvételek alatt úgy éreztem magam, mint egy rút kiskacsa, akivel senki sem akar táncolni. Darius átjött, együtt vacsoráztunk, ő is leverte volt. Az egyik barátját vesztette el egy autóbalesetben. Megpróbáltuk felvidítani egymást. Ő Lola Spaghetlinek hív, én meg viszonzásul Mr. Basmatinak szólítom. Néha sikerül is megnevetetnie.

Február 2., péntek

Az éjjel azt álmodtam, hogy Sharon Stone meghívott magához, mert jobban meg akart ismerni. Elmentem, de éltem a gyanúperrel, és amikor megérkeztem, éppen a vörös ruhájában ült a kádban, tökéletesen kisminkelve. Aztán hangokat hallottam odakintről, majd megszólalt a csengő, mire Sharon azonnal a víz alá bukkott, ezzel is bizonyítva, hogy nem érdekli, ha az emberek ziláltnak látják. Amikor kinyitottam az ajtót, Courtney Love állt ott tépett ruhában, pisztolyt fogott rám, és lassan szűrve a szavakat, így szólt: – Tudom, hogy itt vagytok... ki is nyírlak benneteket. – Aztán hirtelen elnevette magát, és közölte, hogy csak viccelt. A kutyám ugatni kezdett, és felébresztett. Még egy ok, miért ne vegyen be az ember Xanaxot, ha aludni akar.

Nagyon fáradt vagyok ma egész nap. A tánpróbán négy tangótáncossal dolgoztam, vagyis négy milongueróval, és mindegyik másképpen rémisztett meg. Három idősebb volt nálam, és fura külsejű, az egyik fiatalabb, de ugyanolyan fura külsejű. Azt hittem, hogy egész jól tangózom, amíg ezekkel a fickókkal nem táncoltam. Az idősebbek türelmesek voltak, de a fiatalabb folyton cifrázni akart, és iszonyatosan büzlött a kölnitől. Imádom tangózni, de még gyakorolnom kell, ezért minden vasárnap velük fogok táncolni. Ma este újabb hipertitikos találkám lesz Constanciával. Remélem, végre jó híreket hoz az elnöktől.

Holnap megérkezik Antonio Banderas. A lapok nagy hűhót csapnak, hogy állítólag rivalizálni akarok a barátnőjével. Ami persze nevetséges, mert mindenki tudja, hogy sose járnék olyan pasival, aki cowboysizmát hord.

Február 4., vasárnap

Micsoda éjszaka!

Úgy döntöttem, koktélpartit adok a régi gárda tiszteletére, akiknek az elmúlt két hétben a kegyeit kerestem. Azt akartam, hogy ismerkedjenek meg Alan Parkerrel is, ezért őt is

meghívtam, és a többi csapatot is, akik a filmben dolgoznak: a kosztümösöket, a fodrászokat, a sminkeseket, a gyártást, a dizájnásokat stb. stb. A földszinti bálteremben rendeztük, és kiraktam az egyik festményt, amelyet San Telmóban találtam, a kandallópárkányra mindenhová gyertyákat tettem, a villanyt leoltottuk. Mambó és tangó számok szóltak a háttérből. Szóval, nagyon romantikus volt. Vince Paterson, a koreográfus fel is kért egy mambóra, így mutathattunk egy-két figurát az öreg argentinoknak. Hirtelen honvágyam támadt Miami után. Imádok mambózni.

U.i. Az elnök beleegyezett, hogy hajlandó velem találkozni szerda este egy partközeli szigeten. Vagy hajóval, vagy helikopterrel kell mennem. Nagyon úri, nem igaz?

Február 5., hétfő

Rossz a gyomrom, és ráz a hideg. Zöld hajnalban riadtam föl, alig kétórányi alvás után. Azért van, mert megettem egy egész doboz graham kekszet 10 perc leforgása alatt? Vagy mert a holnapi sajtóértekezlet miatt érzem úgy, mintha pillangók verdesnének a gyomromban?

Vagy mert a kolera lassan elindult a város felé?

Bármitől is van, remélem, elmúlik. Van más is, ami miatt aggódnom kell. Holnap találkozom a konzervatív kisebbséggel, akik vadul ellenzik a filmet. Hülye kérdésekkel fognak elárasztani. Durvák lesznek, tudatlanok és reakciósok. Meg fogják kérdezni, katolikus vagyok-e, hordok-e bugyit, és nem vagyok-e magányos.

Igen. Igen. Néha.

Február 6., kedd

Hál' istennek, túl vagyunk rajta! Egy sajtóértekezlet felér száz fogászati kezeléssel. Olyan vadul ver a szívem, hogy meggyőződéseim, mindenki hallja a teremben. Nem is volt olyan rossz, mint ahogy elképzeltem. Néhány buggyant kérdés hangzott csak el, olyan nőktől, akik úgy néztek ki, mint akik nem kaptak elég szeretetet az életükben. Jonathan Pryce, aki Juan Perónt játssza, nagyon szellemesen beszélt. Néhány jóképű fiú az első sorból csókot dobált nekem, a szájukról le lehetett olvasni: „szeretlek”. Ez nagyon felvidített. Továbbra is tele van a világsajtó. Köztük az amerikai is, rosszindulatú cikkekkkel, ami még mindig bánt. Soha nem fogom megszokni az ellenségességet, amelyet a félelem és az irigység gerjeszt. Az az alapvető emberi vágy, hogy valakit elbukni lássanak. Épp a legjobbkor jelent meg David Caddick, a zenei rendező, akit imádok, és elmegyek vele vacsorázni.

Olyan izgatott vagyok, hogy láthatom!

Ó, igen, megjelent egy kórus is az ablakom alatt.

De most nagyon szépen énekeltek.

Február 8., csütörtök

Tegnap Evitával álmodtam. Nem kívülről figyeltem, hanem én voltam ő. Éreztem, hogy szomorú és nyugtalan. Éhes voltam, elégedetlen, és siettem. Pontosan úgy, mint korábban a helikopterben, úton Menem elnökhöz. Lenéztem Buenos Airesre, és a gondolataim elkalandoztak. Próbáltam elképzelni, hogyan reagálnék, ha, mint Evita, én is tudnám, hogy rákos vagyok, és meg fogok halni. Végre megértettem, miért élt olyan lázasan Evita az utolsó éveiben. Azt akarta, hogy nyomot hagyjon maga után. Nem volt ideje a bürokratikus dolgokra. Eredményekre volt szüksége. A halál gondolata nem is olyan szörnyű, ha az ember hagy valamit maga után, és Eva nem akarta, hogy úgy emlékezzenek rá, mint egy lányra a nyomornegyedből, vagy mint B-kategóriás színésznőre, vagy mint az elnök feleségére. Azt

akarta, hogy a jóságára emlékezzenek. Tökéletesen félreértették a vágyait, amelyek vezették. Menem elnök elbűvölő ember. Engem is meglepett, mennyire szimpatikusnak találtam. A helikopter egy szép birtokon szállt le, az El Tigre deltájában. Flamingók száza menekültek előlünk. Amikor az elnök felé indultam (alacsony volt, és napbarnított), odajött hozzám egy őzgida, az orrával megbökdöste az oldalamat, mintha azt akarta volna mondani: „ne idegeskedj, itt szeretettel fogadnak”. Olyan volt az egész, mint egy tündérmese. Az elnököt gyanakvó tekintetű emberek vették körül, és egy nagyon csinos, és nagyon kimért idősebb nő, aki tolmácsolt. Azonnal leültünk beszélgetni, és Menem alaposan megnézett magának, mintha képes lett volna átlátni rajtam. Nagyon vonzó férfi. Feltűnt, milyen kicsi a lába, és hogy festi a haját. Azt mondta, pontosan úgy nézek ki, mint Evita, akivel nagyon fiatal emberként találkoztam.

Arról beszélgettünk, hogy szinte fanatikusan meg akarok mindent tudni az asszonyról. Eközben egy pillanatra sem vette le rólam a szemét. Elkezdtek csípni minket a szúnyogok, ezért bementünk a házba. Házigazdánk pezsgőt és kaviárt szolgáltat fel, ezeknek nem lehetett ellenállni, és úgy döntöttem, megmutatok valamit Menemnek a film zenéjéből, hogy megértse, milyen hangulatot akarunk ábrázolni. Amikor lejátszottam neki az új dalt, amelyet Eva énekel Perónnak, amikor megtudja, hogy rákja van, láttam, hogy egy könnysepp gördül le az arcán.

Feltűnt, hogy két férfi mindenhová követi Menemet, és kielégíti minden igényét. Mintha szerelmesek lettek volna az elnökbe. Borzalmas frizurájuk volt, és mindvégig gyanakvóan méregettek.

Elkaptam Menem tekintetét, amint épp a melltartóm pántját szemlélte, amely alig észrevehetően, de átlátszott a blúzomon. Egész este bámulta, és amikor elkaptam a pillantását, állta a tekintetemet.

A reinkarnációról beszélgettünk, Istenről, a parajelenségekről, és az elnök kijelentette, hogy hisz a mágikus erőkben. Azt mondta, az embereknek hinnie kell a megmagyarázhatatlan dolgokban. Nekem meg szembe jutott egy sor az Alkimistából, amely valahogy így hangzik: „Ha valami rosszat akarsz, az egész világ összeesküszik, hogy meg is kapd.” Vettem egy mély lélegzetet, és így szóltam. – Hát igen, éppen ezért hiszem, hogy változtat a véleményén, és megengedi a forgatást a Casa Rosada erkélyén. – Az egész asztalra bénult csend telepedett, az elnök egy pillanatig némán rám meredt, majd így szólt: – Minden lehetséges. – Azt hittem, menten infarktust kapok.

Aztán a ház közölte, hogy a vacsora tálalva van, mire az elnök felállt, és megkérdezte tőlem, nem akarok-e kezet mosni. Furcsának találtam a kérdést, de arra gondoltam, esetleg tisztaságmániás. Persze az is lehet, hogy koszosnak látott. Vagy talán azt akarta, hogy kimenjek, és ők nyugodtan beszélgethessenek rólam. Rengeteg időt eltöltöttem a fürdőszobában, és az emelet berendezéseinek megszemlélésével. Legalább negyed óráig távol lehettem, mert amikor visszamentem, az összes férfi az asztal mellett állt, várta, hogy leüljek. Az elnök kihúzta, majd alám igazította a széket. Amikor leültem, mindenki más is leült. Még mondja valaki, hogy kihalt a lovagiaság! A vacsora furcsán kimért hangulatban zajlott, ám a beszélgetés egyáltalán nem volt ilyen. Mindenről beszélgettünk, Mao Ce-tungtól a mambóig. Tizenegykor mindannyian kifutottunk a helikopterhez, amúgy úgy várt ránk, mint valami óriási rovar. Az elnök a keze közé fogta az arcomat, megcsókolt mindkét oldalról, és sok szerencsét kívánt. A gép felszállt, én meg egész úton csak lebegtem a kabinban. Az elnök varázsa megfogott. Csak remélhettem, hogy nekem is ugyanígy sikerült hatnom rá.

Február 9., péntek

Leírhatatlanul fáradt vagyok. Napok óta pocsékul alszom, és ha mégsem, akkor sem találok nyugalmat benne. Vadakat álmodom, tele vannak árulással. És akárcsak az életben, nincs előlük menekülés. Érzem a film felelősségének súlyát. Nem beszélhetek Evitáról és az életéről úgy, hogy nem védem meg a saját életem is. Megbámulnak, akárhová megyek. Kritizálnak, ha kinyitom a szám, kinevetnek, ha csendben maradok. A fejemben soha egy pillanatra sincs csend. Úgy érzem, bármelyik pillanatban összeomolhatok. A legszívesebben sírnék a világ minden szomorúsága miatt, de leginkább a sajátomért.

Édes Istenem, mibe kerültem? Mi történik velem?

Február 11., vasárnap

Tegnap hosszas tervezgetés után sikerült egy napra elszöknöm, felfeküdtem egy teherautó platójára, és leterítettek egy pléddel. Amint kiértünk a városból, előre ülhettem a sofőr mellé, és élvezhettem a tájat. Nem voltak velem testőrök, kísérők, se kamerák, se zajongó tömeg. Egy magánbirtokra mentünk, amely azé a filmforgalmazó cégé, amely a filmünket Argentínában bemutatja majd. A sofőr a cég egyik társtulajdonosa volt, és történetesen remek lovaspólós, akinek rengeteg lova van.

Egy óra kocsikázás után lefordultunk egy földútra, amely egy sor farm és ranch mellett haladt el. Az utolsónál álltunk meg. Amikor kiszálltam, hat hihetetlenül szutykos kutya rohant le, és beborított sárral. Az intező gyerekei a távolból nevelték a dolgot. Tehenek legeltek a végtelen mezőn, és mindenütt csillogó sörényű lovak állodogáltak, akárcsak a szobrok. Olyan volt az egész, mint egy álom. Legszívesebben soha nem mentem volna el innen.

Maga a ház egy hagyományos pueblo ranch volt, körbefutó verandával, vénségesen vén fák enyhét adó árnyékában. Tökéletes boldogság töltött el, hogy leülhettem a verandára, és figyeltem, ahogy az emberek etetik a lovakat, és gereblyézik az avert. Nem kellett csinálnom semmit, nem bámult senki, névtelen maradhattam. Miután az egyik loápoló addig noszogatott, felültem az egyik lóra. A szatén nadrág, Prada cipővel aligha a legalkalmasabb lovagló öltözk. Ennek ellenére sikerült egy kicsit poroszkálnunk, majd nagyon lassan még ügetnünk is. Elképzeltem, hogy széleseben vágta az a mezőn, nem érdekel a világ, és lobog a hajam, mint a ló sörénye. Arra gondoltam, ilyen is lehetett volna az életem, ha akarom. Vár rám a férjem és a gyerekek, majd leülünk, és kint ebédelünk a verandán.

Aztán eszembe jutott, hogy nyolc hónap munka van előttem.

De egy lány azért álmodhat, nem igaz?

Február 12., hétfő

Ma megismerkedtem azzal a színésznővel, aki az anyámat fogja játszani, nagyon megkedveltem. Sértett lélek, de nagy túlélő. Ugyanolyan jól beszél angolul, mint én spanyolul, de mindketten beszéljük a sértett emberek nyelvét, tehát tökéletesen megértjük egymást. Elmondta, mit álmodott nemrég. Gyerek voltam, és odadugtam a fejem a hasához, aztán amikor felnéztem rá, aranyló fénykör vette körül az arcom. Azt mondtam, vissza akarok menni a méhébe, és elsírtam magam. Bárcsak tudná, milyen közel áll ez az álom az igazsághoz! Talán tudja is. „Mis lágrimas son para ti. Recuerdo el sue o!” Búcsúzóul még nekem adta a csodaszép antik smaragd gyűrűjét, amelyet az ujjáról húzott le.

Tegnap délután felvonulást tartottak a tiszteletemre. A rajongóim összegyűltek az Obelisonál (ez az az emlékmű az Avenida Nueve de Julio közepén), és elmasíroztak a szállodáig. Amikor megérkeztek, kántálták egy darabig az „Eva – Madonná”-t, aztán jó

10 percig csendben maradtak. Végül megszólalt a „Like A Prayer”, én ekkor kimentem az erkélyre integetni, csókokat dobálni, és majdnem elsírtam magam.

Egészen szürrealista életet élek idelent. Nem alszom, nem ismerem a szokásos értelemben vett boldogságot. Valami mást azonban megismertem. Holnap kezdődik a forgatás, a fiatal Evával kezdjük, és kimondhatatlanul ideges vagyok.

Február 13., kedd

Túl vagyok az első forgatási napon, amely nagyrészt azzal telt, hogy egy öreg mozdony füstjét szívtuk, és nyeltük a port, a kontaktlencsém belsejéről többször szabályosan le kellett vakarni a sarat. Száraz meleg volt, és por mindenütt. A nap első felét élveztük, könnyen ment. El kellett búcsúznom a családomtól az állomáson. Imádom a színésznőket, akik a húgaimat játsszák. Ketten angolok, egy meg kubai. Nem volt nehéz elképzelnem, hogy szomorú vagyok, amikor elhagyom őket.

Délre leforgattuk a jelenetet, a színészek elmentek, és magukkal vitték a jókedvet is. Délután egy csomó idegen statisztával ültem a vonaton (egyikük sem beszélt angolul), és a tájra kellett reagálnom, minden elképzelhető kameraállásból, kívülről és belülről. Egyetlen gondom azon kívül, hogy majd megdöglöttem a hőségtől, és zabáltak a hangyák, a legyek meg a lódarazsak, az volt, hogy a táj dögunalmas, és nincs mit nézni. Igen, tudom, itt kezdődik a színészi munka...

Alan mintha nem is vette volna észre a hőséget és a legyeket. Sőt, én még soha nem láttam ennyire aktívnak, lelkesnek. Csak a nap végén jöttem rá, miért volt olyan fontos itt forgatni ezt a jelenetet. Volt egy snitt, amikor a kamera a prélin száguldó vonatot mutatja, és az alkonyi napban keresztülvágat a képen 20 gaucho. Én még ilyen fantasztikus képet nem láttam! Ezzel együtt levertségbe torkollott a nap. Amennyire szorongtam az elején, annyira fel voltam dobva délben, hogy aztán unjak még élni is, és tele legyek kételyekkel a nap végére. Egyfolytában csak ezt mondogattam magamnak: „Mikor történik már végre valami izgalmas velem?” Szerintem hangosan is kimondhattam néhányszor, amikor ide-oda tologattak minket a poros síneken a statisztákkal. Azt hiszem, azt gondolhatták, hogy megőrültem. De csak most esik le, amikor ezt leírom, hogy minden bizonnyal Eva is ugyanezt mondogathatta magában, amikor elindult a poros faluból a jobb élet felé...

Pedig ha tudta volna!

Ha tudnám!

Február 15., csütörtök

Jött Valentin napja, aztán el is múlt. Jómagam igen gyenge eredményt könyvelhettem el „valentinilag”. Valahogy nem azt képelem a romantika csúcának, ha az ember virágot kap a könyvelőjétől. Nincs sok örömöm a virágban olyan emberektől, akik százalékot húznak a bruttó jövedelmemből.

A mai munkát sokkal jobban élveztem, mert olyan jelenetet forgattunk, ahol az emberek beszélnek/énekelnek egymásnak. Egy csomó pasással kellett flörtölnöm, tangóztam, aztán elhagytam egy magazin tulajdonosát egy szappangyárosért. Ez előrelépés? Nem vagyok biztos benne. De legalább most tiszta maradhattam. Ez a legcikibb része a forgatókönyvnek. Vagyis hogy Eva ágyról ágyra járva jutott el a csúcsra. Engem ez talán még jobban bosszant, mert rólam is mindig ezt képzelik. Az irigyek így akarják aláásni az ember erejét és teljesítményeit.

A paróka, mint valami abroncs, úgy szorítja a fejemet. Rájöttem, hogy filmben szerepelni pokolian megalázó munka. Az emberek ülnek, és egész nap csak téged bámulnak, aztán

jobbra-balra forognak, suttognak a kamera mögött, kivágják az orrodból a szőrt, lecsippentik a kóbor szemöldökök szőröket, leitatják a homlokodról a verejtéket, miközben mindenféle kencékkel kitöltik a ráncokat az arcodon. Amikor felkészülnek a következő jelenetre, szólnak, hogy menj szépen a lakókocsidba, és várj, mint egy hűséges kutya, és ilyenkor jön el az ideje, hogy az ember hiperkritikusan viszonyuljon önmagához. Nem tudod, elég csinos vagy-e, vagy elég jó-e, vagy vonzó, és elkerülhetetlenül úgy érzed magad, mint egy cupák marhaszelet. Véresen, közepesen, vagy jól átsütve.

Persze, ez nem számít, amíg az emberek meg akarnak enni.

Február 17., szombat

Az elmúlt néhány nap minden hűhó nélkül lement. Tegnap egy lovaspólo meccset néztünk az arisztokrátákkal, és kissé túlóltóztattak. Én még életemben nem éreztem ilyen hevesnek a napot! Ma zöld hajnalban föl kellett kelnem, mert pontosan nyolc és kilenc között voltak a legideálisabb fényviszonyok egy utcai felvételhez. Aztán a nap többi részét azzal töltöttem, hogy vártam, mikor jön el a következő tökéletesen megvilágított pillanat, amire délután 5-kor került sor. Kicsit begözöltem, és elkezdtem táncolni Fred Astaire és Ginger Rogers modorában. Az öltözőm egy régi bírósági épületben volt, amelynek festett üvegű ablakai és magas mennyezete volt. Egészen úgy nézett ki, mint egy templom, de remek lépcsői voltak, és oszlopai, amelyeket kiválóan körül lehetett táncolni, így aztán órákon át azt képzelhettem, hogy én is egy Ziegfeld görli vagyok.

Február 19., hétfő

Ma végre szabadnapot kaptam, de már tényleg szinte teljesen katatón voltam. Végre szinkronban vagyok az USA-val, ahol ma az Elnök napja van, és senki sem dolgozik. De miért is ünnepeljük meg azokat az embereket, akik hatalmon vannak, amikor végső fokon megvetjük őket?

David Caddickkel és filmbeli családommal vacsoráztam, és azzal szórakoztunk, hogy Jodie Fostert utánoztuk a Nellben, aztán jól kipletykáltuk, hogy ki kívül feküdt le eddig a forgatás alatt. Praktikusan mindenki mindenkivel. Olyan az egész, mint egy szappanopera, tele vagyok titkokkal liliomtipró férjekről, meg valakinek a barátjáról, aki lefeküdt valakinek a lányával. Valami érthetetlen oknál fogva az emberek úgy érzik, győnniük kell nekem. Biztos olyan bizalomgerjesztő az arcom.

Vacsora után a milonga klubba mentünk, ahol felfrissíthettem a tangótudásomat. Amikor beléptünk, tisztára úgy nézett ki, mintha megzavartunk volna egy bingójátékot. Összehajtható asztalok és székek zsúfolódtak össze egy nagy, üres térség körül, fantasztikus neonvilágítás volt, és nem akadt senki 60 felett. Mindenki stretch nadrágban vagy aranylamében. Mintha csak a GoodFellas-ból vágták volna ki a jelenetet. Már csak Joe Pesci hiányzott.

Február 21., szerda

Nem kizárt, hogy megcsípett egy cecelégy. Ellenállhatatlanul tör rám az alhatnék, ettől szenvedek az ébredés pillanatától kezdve egészed addig, míg ágyba nem bújhatok. Az álmatlanságom a visszájára fordult. A hőségtől letargikus vagyok, a végtelen üldögléstől és a várakozástól, amit soha nem fogok megszokni, úgy érzem magam, mint egy valahol otfelejtett hulla. Ma már majdnem elsírtam magam, annyira frusztrált voltam. Egész héten egy szép, régi iskolában forgattunk, és biztonsági okokból az igazgató irodájában rendezték be a sminkes, fodrász és ruhatár szobámat, ami hihetetlenül procc hely. Magas mennyezet,

a falakon régi festmények, gigantikus bőrfotelek, és velencei csillár. Ha ide jártam volna, folyton rossz fát tettem volna a tűzre, hogy az igazgatóiba küldjenek. Mindenütt erkélyek és márvány lépcsők, és egy akkora természettudományi előadó, hogy elmenne egy kisebb múzeumnak. Nehéz elképzelni, hogy itt a gyerekek futkároznak a folyosón. A szabadidőmben a kitömött állatokat nézegetem, meg a rejtélyes demonstrációs eszközöket, de semmi sem tudja elterelni a figyelmemet arról, hogy haszontalannak érezsem magam. El is neveztem magamban ezt a hetet a fotózási alkalmak hetének. Egy montázst veszünk föl Eva jótékonsági munkájáról. Egész nap cipőket meg bicikliket, meg gyógyszert osztogatok a szegény gyerekeknek, és pózolok a kamerák előtt. Nincs semmi dialóg – annál több puszkodás, ölekezés, és kosztümcseré. Dögunalom.

Az erkélyről jut eszembe, formálisan is meg lettünk invitálva egy audienciára az elnök magánrezidenciájára. Térde is rogyunk előtte, ha muszáj.

Február 22., csütörtök

Tegnap éjjel azt álmodtam, hogy a szerelmemmel üldözöm azt a rendezőt, akibe egyszer tényleg szerelmes is voltam. Meghívott magához, de csak azért, hogy megmondja, nem lehet az enyém. Ott ültem a konyhaasztala mellett, és a sírással küszködtem. Erre így szól hozzám: – Egyszer azt mondtad egy férfi testéről, hogy erős. Most hogy definiálnád az erőt?

Én így feleltem: – Az erő az, amikor megmondják az embernek, hogy nem szeretik, és ettől nem omlik össze.

Február 23., péntek

Ömlik az eső, és hiába vágyom már egy jó kis szabadnapra, mégis csalódott vagyok, hogy elmarad a mára tervezett forgatás. Ez lett volna az első jelenetem, amikor a munkásoknak tartok beszédet egy teherautó végéből, miközben Perón börtönben ül. Lelkileg felkészültem egy jó kis tűzijátékra, de az anyatermészet nem mutatkozott egyetértőnek.

Élénk csevelyt folytattunk Menemmel a rezidenciáján. Nem volt olyan érdekes, mint az első találkozásunkkor. Ott volt Alan, Antonio és Jonathan is, az egész valahogy kimértébbre sikeredett. Alan alapvetően ugyanazt ismételte, amit a művész szabadságáról a sajtóértekezleten is mondott, és mindenki roppant udvarias volt, én meg nem bírtam tovább. Éppen a pizzák lelkivilágáról folyt a szó, amikor közbeszóltam: – Ha kitárgyaltuk a pizzát, nem beszélgethetnénk az erkélyekről? – Menem erre azt mondta, biztos benne, hogy nem okoz gondot, ha használni akarjuk, éppúgy, mint bármelyik kormányépületet. Majdnem ugrálni kezdtem az örömtől, mire Alan lehűtött, mondván, már elköltöttünk egy csomó pénzt, hogy megépítsük a másolatot Londonban, és semmi értelme nem volna itt forgatni. Nem is beszélve róla, hogy úgysem tudnánk megfelelően bevilágítani a helyszínt. Hát nem arra ment ki ez a kihallgatás, hogy rávegyük Menemet, hogy engedjen minket az eredeti helyszínen forgatni? Micsoda megtiszteltetés lett volna, milyen izgalmas, hogy ott állok, és lenézek éjjel a térre az összezsúfoltodott emberekre, és úgy éneklek el, hogy „Ne sírass engem, Argentína!” Bízunk benne, hogy Alan még meggondolja magát!

Elfelejtettem megemlíteni Menem lányát, Zulemitát, aki szintén ott volt akkor este. Nagyon törekeny, és nagyon szomorú lány, egész este nem eresztette el az apja kezét, és folyton nagyon bensőségesen sugdolták egymással.

Meg voltam tőlük babonázva.

Február 24., szombat

Reggel arra ébredtem, hogy ömlik a könnyem, és elázott a párnám. Azt álmodtam, hogy én vagyok Evita, és teljesen egyedül nézem meg a filmet a vetítőben. Miközben néztem, akkor jöttem rá először, hogy halott vagyok, és elkezdtem sírni, aztán olyan görcsösen zokogni, hogy felriadtam rá.

Február 26., hétfő

A két utolsó nap éjszaka forgattunk, reggelenként borzalmasan nyúzottan ébredtem. Ellentétben az itteniekkel, én nem vagyok éjszakai ember. A testem tiltakozik ellene, hogy éjfél után engedelmeskedjen mindenféle parancsoknak, hogy ide-oda húzkodjanak. A La Boca negyedben forgattunk, amely valaha nagyon elegáns környék volt, de a 20-as években sárgaláz pusztított itt, és a gazdagok átköltöztek a város más részébe, ide pedig olasz bevándorlók jöttek.

Ma is szegény bevándorlók lakják, akik azzal adtak hangot nemtetszésüknek, hogy kövekkel hajigáltak meg minket. Ott lebzseltek körülöttünk, míg dolgoztunk, egész éjjel a huhogásukat kellett hallgatnom, meg mindenféle vénembert, akik gusztustalan ajánlatokat tettek, és csókot dobáltak nekem. Mindenütt hemzsegetek a koldusgyerekek, akik forgatás közben úgy csaptak le a kávéházak előtti asztalokra, ahol a statiszták üldögéltek két felvétel között, mint a verebek, és felfaltak minden otthagyt ennivalót. Be kell vallanom, azon kaptam magam, hogy nekik szurkolok.

Február 28., szerda

Ahogy egyre mélyebben ereszkedem a filmkészítés labirintusába, megdöbbsent, milyen széles a skálája annak, hogy az ember magányosnak vagy elidegenedettnek érezze magát. Miközben az argentinok egyre inkább elfogadnak, úgy érzem, el lettem vágva a világ többi részétől. Ritkán beszélek a barátaimmal, ha mégis, akkor azon veszem észre magam, hogy képtelen vagyok megosztani velük az élményeimet. Eleinte minden nap kaptam levelet vagy csomagot tőlük. Most hazajövök, és üres a fax, nem találok üzenetet a rögzítőmön. A stáb lett a családom és a baráti köröm. Tanúi voltak, hogy lemeztelenítem előtűk a lelkem, mégsem tudnak rólam semmit. Az embert valami furcsa féltékenység fogja el, amikor azt várják tőle, hogy játssza el a sérülékeny embert vadidegenek előtt.

Ha az ember magányos, olyan dolgokat is észrevesz, amiket különben nem. Mint például a tücsköt a szobámban. Fogalmam sincs, hogy jutott be, nem is látom, de tudom, arra akar figyelmeztetni, hogy megint roppant meleg napunk lesz. Vagy az is lehet, hogy esni fog.

Március 2., szombat

Annyira csalódott vagyok. Épp most néztem meg a forgatási tervet az utolsó két hetünkre Argentínában, és nincs benne a Casa Rosada előtti jelenet. Most be kell érnem a stúdióval, ahol szónokolhatok és énekelhetek a stábnak, aztán majd Budapesten felveszik a hallgatóságot. Utálom a stúdió beállításokat. Minek van rájuk szükség, ha meg lehet csinálni eredetiben?

Ma egy bódévárosban forgatunk, ami a falut helyettesíti, ahonnan a nagyvárosba indulok. Olyan az egész, mintha egy vágóhid mellett lennénk, egész nap a rothadó hús szagát élvezzuk. Állítólag a beteg tehenekeket nem vágják le, hanem hatalmas katlanokban megfőzik. A szag a főző zsírtól és csonttól van. Az elején majdnem elhánytuk magunkat, aztán szép lassan hozzászoktunk. Elképesztő, mi mindenhez hozzá tud szokni az ember, ha nincs más választása.

Március 5., kedd

Freddy látogatott meg, és elképesztő mennyiségű édességgel árasztott el. Egyébként ezzel lehet rávenni, hogy olyasmit is csináljak, amihez nincs kedvem. És tegnap pontosan ezt tettem. Videóklip forgatás a szabadnapomon! Annyira belemélyedtem Eva Perón életébe, és a film a zenéjébe, hogy nem jutott eszembe a saját nótám szövege, akárhogy erőlködtem. Egész nap olyan voltam, mint egy alvajáró. Hülyén éreztem magam zöld szemmel, leeresztett hajjal, Gucci kaftánban. Tudatosan megtagadtam a saját éneket. Most sztrájkolok. Ideiglenesen fel van függesztve a személyiségem, nem létezem, míg a filmet be nem fejezzük.

De azért jólesett a sok csoki.

Március 6., szerda

Tegnap éjjel telihold volt. De nem volt szükségem ilyen ürügyre, hogy erőszakos, ellenséges és szokatlanul agresszív legyek. Kirobbantam, amikor megérkezett a producer, és milliószor megkérdezte, kiköltöznék-e szállodai szobámból, mert elhúzódott a forgatás, és a szobámat már korábban kiadták. Azt akarja, hogy kiköltözzem valami ócska budiba a szomszédba. Természetesen megmondtam neki, hova menjen a kéréseivel, mire ott is hagyott, de előbb még motyogott valamit arról, hogy manapság a szállodákban is megjelentek a házfoglalók. Házfoglaló, én?! Legszívesebben kitéptem volna a hajamat, de sajnos paróka volt rajtam. Heti hat nap forgatás, a szabadnapomon próba. Annyit kampányoltam, hogy megnyernék akár egy helyhatósági választást is, de boldogan csináltam, a film érdekében. Annyit minimum elvárhatok, hogy ne lökdössenek ide-oda, mint valami statisztát!

És az egészet azzal tetézték meg, hogy a premier plánom felvételét a nap végére hagyták, éjjel utánra, amikor már 12 órája forgattunk, ami nem valami tisztességes dolog egy hölgygel szemben. A sminkem megrepedezett, a parókámat akkor már n-edszerre ragasztották vissza, de még így sem simult rendesen a fejemre, és alig bírtam nyitva tartani a szememet. Darius folyton rám pillantgatott, és a fejét csóválta, én meg hirtelen elbőgtem magam. A legszívesebben bevágtam volna a hátam mögött az ajtót, de vettem egy mély lélegzetet, beleegyeztem, hogy visszamegyek a lakókocsimba, és teszek még egy utolsó kísérletet. Levagdaltuk a paróka alól a kikandikáló szőke hajszájakat, ezért most úgy nézek ki, mint Bette Davis az Erzsébet királynő magánéletében.

Megcsináltuk a jelenetet, és már elmenőben hallottam, nem kizárt, hogy mégis forgatunk a Casa Rosada erkélyén a hétvégén. Vagyis két nap múlva. Vagyis totálisan készületlenül. Vagyis... ő, a franc essen bele!

Március 7., csütörtök

Tegnap végre hivatalosan is meghívtak egy italra Mrs. Fortabat otthonába. Ő Buenos Aires egyik leggazdagabb asszonya, de egész biztosan az egyik legokosabb. Nagyon jó barátságban van az elnökkel, és hallottam, hogy a szakszervezeti vezetők szentnek tartják, mert olyan nagylelkű volt velük. Engem igazából a művészeti gyűjteménye érdekelt, amely a New York-i műkereskedőm szerint fantasztikus. Hetekig habozott, meghívjon-e magához, vagy azért, mert néhai férje nyakas antiperonista volt, vagy mert attól tartott, hogy egy egész hadseregnyi fotóssal jelenek meg nála.

Senora Fortabat házát titkosrendőröknek kinéző pasasok vették körül, akik kíségettek a kocsimból, majd némán bevezettek az épületbe, fel a lifttel, amely egyenesen a lakosztályra nyílt. Az egész nagyon emlékeztetett a Mission: Impossible jeleneteire. Egy gondozott frizurájú, elegáns nő üdvözölt, arcon csókolt, és csak annyit mondott, reméli, hogy nem Eva Perónról akarok vele beszélgetni. Azt feleltem, hogy engem a műgyűjteménye érdekel, és

ettől láthatóan megkönnyebbült. Keresztülvezetett néhány XVI. Lajos korabeli bútorokkal berendezett helyiségen, be a nappaliba, ahonnan lélegzetelállító kilátás nyílt a városra, és az El Tigre folyóra. Leültünk beszélgetni, és hiába igyekeztem, képtelen voltam levenni a szemem a falakon függő Léger és Miró képekről. Frida Kahlról beszélgettünk, akit mindketten imádunk, mire ő meghívott a New York-i lakására, ahol a Kahlo gyűjteményét tartja.

Ragaszkodott hozzá, hogy Amalitának szólítsam, és a férjéről mesélt, aki annyira hevesen tiltakozott a peronizmus ellen, hogy minden biztonnyal emiatt is kellett meghalnia. Amalita viszont eléggé kedvelte Evitát, és egész kedvesen beszélt róla. Elmesélte, hogy volt egy masszörnöje, a legjobb a városban, és egy nap megjelent nála Juan Duarte, Eva bátyja, és az iránt érdeklődött, nem kérhetné-e kölcsön a nő szolgálatait. Nem Eva számára kérte, aki már nagyon beteg volt, hanem anyjuk, Dona Juana számára. Mint kiderült, az anya és a masszörnök összebarátkozott, és Dona Juana sok titkot rábízott a nőre Evitáról, a masszörnök viszont mindent elmesélt Amalitának.

Amikor Evita már ágyhoz volt kötve, Perón megtiltotta, hogy bárki is meglátogassa, a legszűkebb családi kört leszámítva. Ő maga alig látogatta a feleségét, mert nem bírta a szobában terjedő szagokat, a rák bűzét. Legtöbbször csak benyitott a szobába, és beintetett, amikor az asszony behívta magához, akkor azt mondta, sok dolga van, majd később visszajön. Természetesen soha nem ment vissza. Egy éjjel azonban Eva rosszat álmodott, kibújt az ágyából, és átment Perón hálószobájába, mert a házaspár már évek óta külön aludt. Amikor a nő felébresztette, és Perón megérezte a szagát, elkezdett kiabálni: – Kifelé, vigyétek ki innen ezt az akármit!

Én majdnem elsírtam magam, amikor ezt hallottam, de Amalita folytatta. Perón tökéletesen tisztában volt azzal, mennyire fontos szerepet játszik Evita a népszerűségében, ezért még az asszony halála előtt eldöntötte, hogy közszemlére teszi, miután meghalt. Azt akarta, hogy jól nézzen ki a ravatalon, de Eva lefogyott, borzalmasan rosszul nézett ki, erre Perón megbeszélte a temetkezési vállalkozóval, hogy kezdjék el mindenféle vegyi anyagokkal injekciózni, hogy épségben maradjanak a szervei, és szép maradjon a bőre. Isten tudja, milyen hatással voltak ezek a szerek a szerencsétlenre, aki még élt. De ez sem volt elég, a nőnek nem adtak fájdalomcsillapítót, mert közömbösítette volna a konzerváló szeret hatását; el tudom képzelni, mennyit szenvedhetett. A gyomrom forgott ettől a történetről, Perón kegyetlenségétől, és nehezen tudtam felszabadultan élvezni az este további részét. Amalita azt mondta, hogy a bőröm pontosan olyan, mint Evitáé volt. Elmondta, hogy nem volt ugyan szép alakja, vagy jó lába, de szép volt az arca, és tudta, hogyan kell öltöznie. Ezután mondott még valami nagyon költőt. Azt mondta, hogy Evitának az édes bosszú csorgott az ereiben.

Március 10., vasárnap

A tegnap éjszaka olyan volt, mint egy álom, de annyira könnyedén zajlott le minden, hogy folyton csipkedtem a karom, nem képzelődöm-e. Tegnap éjjel kísértálmam a Casa Rosada erkélyére, és több ezer ember előtt elénekeltam a „Ne sírass engem, Argentíná!”-t.

Pontosan ott, ahol ő, felemeltem a karom, és lenéztem a lelkesen csillogó szemekre, úgy éreztem, mintha a lelke belém hatolt volna, akár valami forró lövedék. Előbb a lábamban éreztem, aztán felsiklott a gerincemen, felért az ujjam begyéig, kiáradt az emberekre, aztán visszatért a menyhybe. Utána képtelen voltam megszólalni, borzalmasan boldog voltam. De roppant szomorúság is költözött belém. Mert ott kísértett bennem, miatta éreztem, amit éreztem.

Ha az ember valami rosszat akar, az egész világ összefog, hogy segítsen meg is kapni.

Március 12., kedd

Azt álmodtam, hogy kilazult az egyik fogam, és addig piszkáltam a nyelvemmel, míg ki nem esett a számból. Aztán megtapogattam a többi fogam is, mire sorra kezdtek kipotyogni. Elmentem az orvoshoz, és megkérdeztem, mi ez, mire azt felelte, hogy a rák első jele.

Március 15., péntek

A mai utolsó forgatási nap Buenos Airesben. A szobámban szabályos hegyet alkotnak a bőröndök, és azok a nemszeretem tárgyak, amelyeket összegyűjtöttem, de nem akarok magammal vinni. Azt hittem, sosem jön el ez a nap, de elérkezett, és kicsit szomorú vagyok, de nem túlságosan, mert tudom, hogy sikerült elvégezni mindent, amiért idejöttem, sőt egy kicsit többet is. Igen, szenvedtem, de nem hiába. Még mindig nem értem, miért csapták az argentinok ezt a nagy húhót. Senki sem tüntetett, amikor kimentem az erkélyre. Nem volt harag. Nem születtek vitriolos újságcikkek. Szerintem csak azt akarták látni, mennyire vagyok hajlandó megalázni magam, és könyörögni valamiért. Ezek nyilvánvalóan nem ismernek engem. Úgy érzem, sikerült kivívni magamnak némi tiszteletet. Mint mindent, ami fontos az életben, ezt is ki kell vívunk.

* * *

NEW YORK, Március 19., kedd

Amikor kiszálltunk a gépből Amerikában, megcsókoltam a földet. Istenem, milyen jó is itthon! Három napot töltöttem felhőtlen boldogságban Miami-ban, és elárulom, miért volt büntudatom: bicikliztem, kihoztam a motorcsónakom, hogy üdvözljem a delfineket, végigszagláztam a gardénia bokraimat, megnéztem a Tyson-meccset a tévében, egész nap hálóingben voltam, akupunktúráztattam magam, Shakespeare szerelmes szonettjeit olvastam, és rengeteg fagyaltot ettem. Szóval, nagyon nem Evita-szerűen viselkedtem, de emlékeztetnem kellett magam rá, hogy volt előtte is egy életem.

Megálltam New Yorkban, hogy felkészüljek Budapest szürkeségére és hidegére, volt egy táncpróbám, és természetesen vásároltam. Remélem, nem volt hiba, hogy idejöttem. Nem akarok túlságosan messzire kerülni a filmtől. A test és a lélek maradjon összpontosítva. Különben is, Evita is szeretett vásárolni, tehát nem kalandoztam túl messze tőle. Vagy mégis?

* * *

BUDAPEST, Március 25., hétfő

Nem tudom egyik új ruhámat sem felvenni ebben a városban. Még mindig fagyos a levegő, semmi jele a tavasznak. Egész reggel tüsszögtem, holnap pedig egy külső jelenetet forgatunk, és nekem egyszerű nyári ruhában kell lennem. A múlt héten – hőség, kimerültség, leégés. Ezen a héten – tüdőgyulladás. Egy dolog jó a hidegben, az ember szőre nem nő olyan gyorsan, tehát nem kell olyan sűrűn borotválnom a lábam.

Mit mondhatnék Budapestről? Építészetileg szép, ha kicsit hunyorog az ember, akár Párizsban is érezhetné magát. Viszont a szállodám egy nagy, modern üvegmonstrum, amit a németek vezetnek. Az ítéletalkotást további vizsgálódás utánra hagyom. Jézusom, ez nem is én vagyok!

Március 26., kedd

Szenvedek az időzóna-változástól. Olyan fáradt vagyok, hogy fáj a bőröm is. Tegnap éjjel nem tudtam aludni, és még a fagyos hőmérséklet sem bírt felébreszteni a forgatáson. Acélipari munkásokkal kellett keresztülmasíroznom egy csomó pocsolján, a lábam átázott,

és lefagyott. Igen nehéz boldognak és élnéknek kinézni, amikor az embernek vacognak a fogai. Imádkozom, hogy legyen egy kicsit melegebb, különben valóban szenvedni fogok. Kíváncsi vagyok, feltűnt-e valakinek, hogy tél van, és szinte minden jelenetünk külső helyszínen játszódik. De a döntéseket olyan emberek hozzák, akik egész nap vattakabátban közlekednek. Azt hiszem, tiltakozni fogok. A pénzemben nincs benne, hogy egy hipotermiás sokkot is ki kell bírnom. A statiszták morbid társaság. Semmi humorérzékük. De nem teszek nekik szemrehányást – átkozottul lehangelő ez a hely.

Március 28., csütörtök

Annyi a selyem lélekmelegítő rajtam, és annyi forró csokoládét vedelek, hogy melegen tartsam magam, hogy tegnap alig bírtam belepréslődni a jelmezembe. Éjfél után feltámadt a szél, és olyan kegyetlenül hideg lett, hogy az éjszakát úgy bírtam csak elviselni, ha a sivatagba képzeltem magam, és a mantrámat kántáltam. Szerencsére, azt a jelenetet forgattuk, amikor összeesem a templomban, és levisznek a száz lépcsőn a bátyámhoz. Nem kellett megjártszanom, hogy eszméletlen vagyok. A hideg eljátszotta helyettem. Az a jó csak a dologban, hogy tegnap éjjel végeztem, és ez az estém szabad. Antonión a sor, hogy fagyoskodjon.

A nap kibújt délután, elmentünk egy régi kávéházba, amely még a századfordulón épült, ahol leittuk magunkat forró csokoládéval, és halálra ettük magunkat csodálatos tortákkal és marcipánnal. Aztán lesétáltunk a folyóhoz, megnéztük a várat, és a szép parlamentet. Amikor az emberek felismertek, tartották a távolságot, és még a rajongók is udvariasan, szinte félénken követtek. Nagyon kellemes, és nagyon civilizált volt az egész. Nem éreztem magam csapdába esett rabnak.

Március 31., vasárnap

Virágvasárnap van. Elmentünk egy szép gótikus templomba, amelyet Mátyás-templomnak, vagy hivatalosan Nagyboldogasszony-templomnak hívnak. Hétszáz éves. Csodaszép. Mise után jártunk bent, és épp valami kórus gyakorolt. Négy énekes franciául énekelt orgona és csellókísérettel. Órákat tudtam volna eltölteni, mélyen beszívni a tömjén illatát, és gyönyörködni a mennyezeti freskókban. A zene betöltötte az egész templomot, amely barokk mintás mozaikcserepekkel van befedve. Gyűjtöttem egy gyertyát, és imádkoztam, hogy sikerüljön a film, hogy kisüssön a nap. Próbálunk engedélyt kapni, hogy a Bazilikában is forgassunk, de a jelek szerint valami püspök nem járul hozzá, mert nem tetszik neki a viselkedésem. Most világszerte az a hír, hogy gondokat okozom Budapesten. Hogy a püspök nem enged be a templomba. Hogy rossz lány vagyok. Bukott nő. Bűnös. Megkövezni!

Ha adnék neki egy autogramos fotót, valószínűleg meggondolná magát. Nem érdek! Még egy embernek nem alázom meg magam e miatt a film miatt. Nem maradt már több bőr a térdemen. Nem vagyok hajlandó bocsánatot kérni a viselkedésemért. Evita se tenné.

Április 3., szerda

Úgy ébredtem föl, hogy keresztben fekszem az ágyon, teljesen belegabalyodva az ágyneműbe, és enyhe hányingerem van a túl sok álomtól. Túl sokat kalandozom a tudattalan csúnyábbik oldalán. Rossz hangulatban aludtam el. Sejtelmem sincs, mi húzott föl a legjobban. Hogy soha nem tudni, mit fogunk másnap forgatni az idő miatt? Vagy hogy 14 órát tölt az ember talpon, holott fáj az ischiásza? Mintha villámok cikáznának a lábamban, olyan a fájdalom. Ma az egész napot egy kórházi ágyon fogom tölteni, ahol közlik velem, hogy meghalok. Ez sem lesz egy kéjmámor.

Április 4., csütörtök

A tegnapi nap a bögés jegyében telt el. Az egész napot vízszintesen töltöttem. Először a műtőben, ahol úgy éreztem magam, mintha egy Vészhelyzet-epizódba csöppentem volna, aztán kórházi ágyon, ahol közlik, hogy rákom van. Egyfolytában az járt az eszemben, mit érezhetett az anyám, amikor az apám közölte vele, hogy meg fog halni. És az anyám mégis egész idő alatt vidám volt, soha nem adta meg magát a szomorúságnak, még a legvégén sem. Ettől aztán egész nap dőltek a könnyeim. De Jonathan még nálam is jobban sírt. Valami rossz hírt kapott, és teljesen ki volt borulva a forgatás előtt. Sírt felvétel előtt, alatt, és a felvételek között. Olykor eloldalgott a többiektől, és a fal felé fordulva zokogott. Mintha az egész testét meggyötörte volna a sírás. Néha már az ő szenvedése miatt sírtam. Azt hittem, valami történt a feleségével, vagy a gyerekeivel, de csak akkor nézett rám, amikor a kamera már működött, nem tudtam megkérdezni. De egyértelmű volt, hogy nem akar beszélni róla.

Április 6., szombat

Tegnap volt Nagypéntek, és megint eszembe jutott az édesanyám, amikor az összes szentképet és szobrot bíborvörös anyaggal takarta le a házban. Míg Krisztus fel nem támadt, így maradtak. Nekem bizzar volt ez a rítus, de szépnek találtam. A húsvét mindig a kedvenc ünnepemnek számított. Új kalapot kaptam, új rügyek a fákon, húsvéti tojásvadászat, és rengeteg csokoládé. Próbálom itt is felidézni ezt a hangulatot, de nehéz. Ha legalább a nap kisütne egy kicsit, vagy a madarak énekelnének! A film olajozottan készül, a dolgok kezdenek összeállni, de úgy érzem, mintha megállt volna az idő. Mintha tartanánk magunkat a menetrendhez. Az azonban nem volt a menetrendben, hogy növekedésnek induljon bennem egy kis jövővény. Három hete tudom, és miközben eksztatikus vagyok az örömtől, ugyanannyira félek is, milyen hatása lesz a filmre (a másik gyermekemre), hogy nem is tudom szavakkal kifejezni. De szembe kell néznem a ténnyel, és szólnom kell a gyártásnak is, mert kezdem kihízni a ruháimat, és egyre jobban figyelem a testemet. És akkor még nem is szoltam arról, hogy hat hét van még hátra a forgatásból, s néhány fantasztikus táncjelenetet kell felfogatunk Angliában a végén. Alan már tud a dologról. Az után szoltam neki, hogy New Yorkban orvosnál voltam.

Egy pillanatig sem gyanítottam, hogy teherbe estem volna. Gyakran elmarad a menstruációm, ha stresszhelyzetbe kerülök, ha elutazom, ha túl keményen dolgozom, vagy ha nem alszom jól. Meg is döbbsentem, amikor az ultrahangos képernyőn megpillantottam az apró lényt, aki bennem forgolódik. Mintha szteppelve. Egyfolytában integet, és mintha az ujját akarná szopni. Megesküdtem volna, hogy hallottam, amint nevet! Amilyen tisztán és vidáman csak egy gyerek tud nevetni. Mintha azt mondta volna: - Ha-ha-ha, jól kiszúrtam veled!

Hallottam, ahogy ver a szíve, és azonnal beleszerettem. Aztán pánikba estem. Úgy döntöttem, csak néhány embernek mondom el: az asszisztensemnek, a tréneremnek, és természetesen Carlosnak. Rettegek a pillanattól, amikor a sajtó kiszagolja. Nem mintha bármit is szégyellnék, de azonnal le fognak rohanni a fotósok, és minden vágyam, hogy békében fejezzük be a forgatást, mint ahogy, azt hiszem, mindenki szeretné a stábben. Még a barátaimnak, vagy a húgaimnak sem árultam el. A forgatás végéig titokban szeretném tartani, de nem bízom benne, hogy sikerülni fog. Természetesen be lehet állítani egy dublőzt a táncjelenetekre (mint Jennifer Bealst a Flashdance-ben), de a gondolata is taszít, hogy pont ezt más csinálja meg helyettem. Most három hónapos terhes vagyok, és van még úgy négy hetem, míg nem látszik meg rajtam semmi. Édes Istenem, add, hogy megváltoztassák a tervet, és hogy végig tudjam csinálni, hogy remek legyek, és hogy ne okozzam katasztrófát a munkában. Ígérem, jó kislány leszek!

Húsvét vasárnap

Van Isten! Süt a nap, és amikor kinéztem az ablakon, esküszöm, láttam egy tenyérnyi zöld foltot is. Ma megpróbálok semmi miatt sem szorongani. Megpróbálok nem túlságosan szenvedni a honvágtyól. Nem túl fatalistának lenni. Nem olvasom Dorothy Parkert.

Minden barátom csomaggal lepett meg, és eldöntöttem, hogy nagy lakomát csapok, libamájat, kaviárt és Cadbury-féle krémes tojásokat eszem, bár vigyázni kell, nehogy a kis cipőcska a sütőmben hatalmas veknivé dagadjon.

Április 10., szerda

Az elmúlt néhány nap tele volt aggodalommal. Azokat a jeleneteket forgattuk, amelyek úgy néznek ki majd a filmen, mintha a híres Szivárvány turnén készültek volna, amikor Evita beutazta Európát mint a jóakarát követe. Nagyon szépen fogadták Spanyolországban és Olaszországban, de amikor Franciaországba ért, kezdtek a dolgok rosszra fordulni. Antiperonista tüntetésekre került sor, kövel és tojással dobálták meg a kocsiját, miközben a tüntetők azt skandálták: „Ribanc, takarodj!” Nem kellett nagyon erőlködnöm, hogy elképzeljem, hogy érezhette magát, és ez a negatív viszonyulás hatott rám. Túlságosan közeli az analógia. A teresség fel kellene dobjon, de nem dob fel. Egyfolytában az gyötör, hogy tönkreteszem, amit eddig csináltunk. Egyre több ember tud a dologról, minthogy Alannek nem volt más választása, el kellett magyaráznia a gyártásnak, a művészeti vezetésnek, miért akarja ilyen drasztikusan felforgatni a menetrendet. Mindenki nagyon kedves hozzám, segítőkész, de nekem büntudatom van, hogy kényelmetlenséget okozom az embereknek.

Úgy érzem magam, mint egy 14 éves lány, aki megpróbálja eltitkolni a szülei elől, hogy terhes. Mintha szégyellnem kéne magamat valamiért. Akik megtudják, mind gratulálnak, de a dolog mégis zavar. Miért? Még nem jöttem rá. Az az érzésem, mintha mindannyian versenyben volnánk az idővel. Hogy tudják majd elkészíteni a csillogó fotókat, amelyekkel a filmet reklámozzuk, ha nem férek bele a jelmezeimbe?

És hogy reagál majd a sajtó, ha megtudja a dolgot?

Egyfolytában nézem magam a tükörben, keresem azt a ragyogást, amely állítólag annyira jellemző a terhes nőkre, de csak karikákat látok a szemem alatt, és pattanásokat. Boldognak és izgatottnak kéne lennem, ám ehelyett meg vagyok ijedve. Néha úgy érzem magam, mintha csapdába estem volna, de állítólag ez is teljesen normális. Biztos minden könnyebb volna, ha Carlos itt lenne. Hála istennek, a jövő héten már itt lesz. Valahogy nem így képzeltem el a családi életet.

Április 14., vasárnap

Gyomorfájásra ébredtem. Majdnem a semminél is kevesebbet aludtam. Késő éjszakáig a rettenetes hidegben föl-alá meneteltünk a Hősök terén, a munkások élén álltam, akik Perón szabadságát követelték egy fáklás felvonuláson, több jogot követelve a munkásoknak és Argentína népének. Amikor hazajöttem, magamra húztam az összes létező takarót, amit csak találtam, de képtelen voltam átmelegedni. Hallottam, hogy a statiszták is lázongtak, és elkezdtek égetni a zászlókat meg a transzparenszeket. Nem vádolom őket, én is legszívesebben ezt tettem volna.

Április 15., hétfő

A tegnapi éjszaka maga volt a pokol. Tizennégy órát voltam talpon, leginkább táncoltunk. Egy hatalmas múzeumban forgattunk, amelynek van egy szép bálterme. Természetesen régi épület, nem volt kifűtve. Minimális fény szűrődött be, a hidegben dolgoztunk. Antonio meg

nem tudja, hogy terhes vagyok, és egyfolytában azzal nyaggat, mi a véleményem a nevekről, amiket Melanie-vel közös gyereküknek kitaláltak. Én meg csak próbálom behúzni a hasam. De kit is akarok én megtevesztetni?

A tánc végén a padlóra zuhanok, ráktól szétszaggatott méhemet tapogatom, és átkozom Istent, hogy ennyire kiszolgáltatott állapotba kerültem. Szerintem legalább egymilliószor fölvettem a jelenetet. Tele voltam horzsolással, meg kék foltokkal, a padló, mint a jég, de megérte. Tudom, hogy ez lesz a film legmeghatóbb jelenete. Egész éjjel szentségeltem, de titokban büszke voltam magamra, és izgatott. Egy pillanatra megérezttem, hogy potenciálisan milyen egyszerű is ez a film.

Április 17., szerda

Hát, megtudta a világ a dolgot, és én úgy érzem magam, mintha feltépték volna a hasam. A Post címoldalára kerültem, első hír voltam a CNN híradóban, de még a Magyar Rádió híreiben is. Miért ez a nagy felhajtás? Nem esik teherbe több millió nő minden nap? A reagálások többsége pozitív, de közben arra gondolok, bárcsak hagynának nyugodtan dolgozni.

Persze, megint voltak olyanok, akik azt mondták, azért csináltam csak az egészet, hogy sokkoljam az embereket. Ilyesmit is csak egy férfi képes állítani. Sokkal nehezebb dolog teherbe esni és világra hozni egy gyereket, semhogy merő szeszélyből vagy provokatív céllal csinálja az ember. Olyat is hallottam, hogy az apát pusztán mint csődört használtam. A sorok között utalva rá, hogy képtelen vagyok az igazi kapcsolatra. Tudom, ezeket olyanok mondják rám, akik képtelenek elfogadni, hogy valami jó is történhet velem. Valami különleges, valami jó, amit nem tudnak elrontani.

Letagadtam magam minden barátomnak, mert tudom, mindenki szemrehányást akar tenni, hogy ilyen sokáig titkoltam előlük a dolgot. Mindenki arra kíváncsi, mikor történt, hol és hogyan, és hogy mik a terveim a jövőre, de nekem fogalmam sincs. Nem szabadna ezekre a dolgokra gondolnom, mégis gondolok persze, ami csak frusztrál, mert nem tudok magamnak se válaszolni. Ezzel együtt ellen kell állnom a kísértésnek, hogy hagyjam magam babusgatni. Függetlennek és erősnek kell maradnom, mert be kell fejeznem ezt a filmet. Fel is hívom az apámat, és elmondom neki, hogy a változatosság kedvéért igaz a pletyka, remélem, örül majd.

Április 20., szombat

A két utolsó napom úgy telt, hogy nappal a Vanity Fair fotózott, éjjel meg forgattunk. Két végéről égettem a gyertyát, hogy úgy mondjam. Nem a legjobb ötlet, amikor az ember négyhónapos terhes. Ha az ember paranoiás és síkideg, minden kis fájdalomtól azt hiszi, hogy most fog elvetélni. Egész életemben csak hason tudtam aludni, most viszont terhes vagyok, és meg kéne tanulnom az oldalamon aludni. Mégis minden reggel hason ébredek, szerintem már össze is lapítottam a baba orrát. Állandóan fáradt vagyok és ideges. Ironikus módon éppen ez a megsebzettség és gyengeség segít a filmbeli munkámban. Szerintem Evita is ugyanígy érezte magát minden nap, miután tisztába jött a betegségével.

Április 24., szerda

Hála istennek, öt nap múlva utazunk. A jelenetem késik, ezért most csak ülök a szobámban, és mintha füst jönne a fülemből. Épp most írtam egy dühös levelet a főnöknek, Andy Vajának, mert tele van a hócipőm, hogy még hálás is legyek, amiért engednek ebben a filmben dolgozni. A gyártás elszúrta a dolgot, és elfelejtettek szobát foglalni a stúdió

közelében lévő szállodában, így aztán most vagy egy szakadt szállodában kell laknom, és minden nap utazgatnom egy órát, vagy pedig a saját pénzemen bérek ki egy házat arra a hónapra. Ám mivel az utolsó pillanatban szoltunk csak, a ház sokkal drágább lett, és a gyártás nem hajlandó kifizetni a különbözetet. Így tehát alapvetően nincs hol laknom Londonban. Nem szeretek garaszkodni, de itt alapvetően a tisztességről van szó. Nem akarom magam a többi színészhez hasonlítani, nem vezet sehova, ha azt figyelem, hogy bánnak a többiekkel, azonban úgy érzem, engem kihasználnak.

Április 26., péntek

Megint az a szédítő érzés! Már csak két napig leszünk Budapesten! Úgy érzem, mintha egy háborút éltem volna túl! A második kötelező kör. Közben legalább erőt gyűjtök. De attól félek, sikerült valami olyan, világba beléfáradt tekintetre szert tennem, hogy sose fog elmúlni. Olvad a világegyetem. Londonban biztosan melegebb van, és Andy belement, hogy kibéreljük azt a Holland Parkban lévő házat. Talán mégsem olyan piszok ez a fickó.

Április 28., vasárnap

Tegnap éjjel megint azt álmodtam, hogy kihullottak a fogaim, és próbáltam a filmbeli műfogaimmal palástolni a gondot. Nagyon megrémültem, hogy ez valami súlyosabb egészségügyi probléma előrejelzése. Miért álmodom folyton a halálról? Miért kell folyton aggódnom? Ma forgatunk utoljára Budapesten, és nagyon boldog kislánynak kellene lennem. Tegnap ünnepi vacsorát rendeztünk Jonathan Pryce-szal és Jimmy Naillel, aki Magaldit játssza, azt a tangóénekest, aki életében először Buenos Airesbe viszi Evát. Thai ételt ettünk, csípős volt, és nagyon illatos, én a kelleténél többet tömtem magamba, és fájó gyomorral mentem haza. Fantasztikus volt a merlot, pedig épp csak beledugtam a nyelvem. A legszívesebben egy egész üveggel benyakaltam volna, de nem akartam kiegészíteni az aggodalmaim listáját a magzati alkohol szindrómával. Egy kis martinire is nagyon vágyom. Biztosan az olívaogyó miatt, mondom magamnak alamuszian.

* * *

LONDON, Április 30., kedd

Ülök a Holland Park-i kényelmes, új otthonom nappalijában. Az íróasztalon a gyerek Mozart mellszobra, a kandallóban pedig szabályos tűzvész dül. Az utcafrontra néző ablakot egy magnólia fa árnyékolja, hátul kert, ahol remélem, eltölthetek majd néhány órát, ha az idő melegebbre fordul. Ugye, nem is hangzik olyan rosszul? Nem volt ennyire kényelmes, amikor ideköltöztünk, de Caresse-szel addig kínlództunk, míg kezes bárány nem lett a házból. Amikor beköltöztünk, nem volt fűtés, nem voltak törölközők, sem tévé, sem fax. És mindezt csak tetézte, hogy csupán egy telefonvonal volt az egész házban. Hogy élhetne egy lány ilyen kezdetleges körülmények között? Azóta sikerült valamelyest kényelmesebbé tennünk őket. Ehhez persze meg kellett ereszteni számos fenyegető telefont a tulajdonosnak és az ingatlanközvetítőnek. Egy barátom megajándékozott néhány Pratesi ágyneműgarmentúrával, így végre úgy alhatom, hogy nem vakarom magam halálra a dögerős szállodai mosószerrek miatt. A nő, akié a ház, belsőépítész, aki szerint egy szoba attól van jól berendezve, ha nincs benne talpalatnyi üres tér sem. Kihordtunk néhány betonkeményre tömött kanapét és széket, de a műtárgyakhoz, amelyek a falfelület minden négyzetméterét, minden megfejtető értelem nélkül beborították, nem nyúltunk. Ijesztő még belegondolni is, hogy a nő férje a Christie's International elnöke. Ezzel együtt nem panaszkodhatom. Nem szállodában lakom, és végre magam készíthetem a kávéét magamnak.

Eleinte nem értettem, miért adják ki a tulajdonosok a házat egy hónapra, és miért költöznek át egy másikba a városban, míg meg nem hallottam reggel fél nyolckor a légkalapácsokat. Hát ezért. A szomszédos épületet renoválják, és a következő négy hétben minden áldott reggel erre a huppogó, sivító, csikorgó kórusra fogunk ébredni. Azon gondolkoztam, hogy kimegyek, és móresre tanítom a munkásokat, de nem hinném, hogy meggyőző lettem volna a flanel pizsamámban. Miért büntet engem az Isten?

Remek próbát tartottunk a nagy táncszámhoz, amelyet pénteken fogunk leforgatni. Holnap megmutatjuk Alannek. Remélem, tetszeni fog neki.

Május 3., péntek

Ma reggel úgy ébredtem, mintha egy teherautó gázolt volna keresztül rajtam. Az utolsó néhány éjszakámon visszatért az álmatlanságom, és igyekszem kideríteni, miért.

Azért, mert egy bizonyos ocsmány kosárlabdás, akivel annak idején ostoba fejjel jártam egy darabig, kiadta az önéletrajzát, és egy egész fejezetet szentelt annak, hogy milyen volt velem a szex. Még olyan kitalált párbeszédekkel is fűszerezte, amelyeket egy századrangú pornóíró sem vállalt volna a magáénak. Akkor ostobaság, hogy élő ember nem veheti komolyan, de semmi kedvem ismét a szalagcímeken viszontlátnom önmagam, és persze elszomorít, hogy megint kihasznált valaki, akiben megbíztam, és beengedtem az életembe.

De lehet, hogy az emberileg már-már elviselhetetlen forgatási terv az álmatlanságom oka, vagy mert hiányzik a kutyám. Vissza kellett küldenünk az Egyesült Államokba a korlátozt angol karanténtörvény miatt.

Ma forgatunk először Shappertonban, és végig csak táncot. Félek, hogy látszik már a hasam, félek, hogy nagyon kifárasztom magam, és félek, hogy a kétszer egynegyed Xanax, amelyet az utolsó két nap bevettem, hogy aludni tudjak, egy életre deformálja a bébit.

Édes Istenem, segíts, hogy simán lemenjen a mai nap, és hadd aludjak végre egy jót utána! És engedd, hogy egészséges legyen a gyerekem!

Május 6., hétfő

Túléltem a hétvégét, igaz, csak alig. Azt a jelenetet forgattuk, amikor Magaldi elhoz a nagyvárosba, aztán egy cantinában egy csomó férfi karjai közt végzem, akik jól megtáncoltatnak. Szóval, kiélvezem az új szabadságot. Minden felvétel után megszédültem, tíz percenként jó tíz percre le kellett feküdnöm, hogy elmúljon a szédülés. Félttem, túlságosan összerázom a babát, aki így talán veszélybe is kerülhet. A második nap mintha görcsöt éreztem volna, és megrémültem, de egy nagyon kedves indiai orvos megvizsgált. Amikor meghallottam a baba szívverését, azonnal megnyugodtam.

A hétvége további részében lelkifurdalás kínoz, hogy túl sokat dolgozom, bocsánatot is kell kérnem meg nem született gyermekemtől, ha megijesztettem, vagy kényelmetlenséget okoztam volna neki az ugrabugrálással.

Ma megyek magzatvízvételre, életemben nem voltam még ennyire beijedve.

Május 7., kedd

Ma terápiás célból írok. Kárfelmérés gyanánt. Hogy ne kelljen sírnom, ha tönkretettem volna valamit. Tanult nők, akik feministának nevezik magukat, nekem támadtak a sajtóban, mondván, a döntésem, hogy a gyereket házasságon kívül szülöm meg, hozzájárul a család intézményének további széttűléséhez. Camille Paglia, a hírhedten leszbikus és feminista újságíró egészen odáig ment, hogy azt mondta, azért szülök házasságon kívül, mert képtelen vagyok egy férfihoz kötődni, és a nagyközönség joggal dühös és aggódik a gyerek jövője

miatt. Attól félnek, hogy úgy nevelem majd föl a gyerekeket, mint Joan Crawford a Drága mamiban, vagyis egyedül egy sötét udvarházban. Az egész USA-ban szerkesztőségi cikkekben vitatják meg a gyereket egyedül nevelő anyai státuszomat, és hogy vajon szabad-e ilyen példát mutatnom a kislányoknak. Azt miért nem hánytorgatta föl senki, hogy Susan Sarandon vagy Goldie Hawn sincs hivatalosan összeadva a gyerekei apjával? Ki szolt egy szót is, amikor Woody Allen és Mia Farrow gyereke megszületett, de a szülők továbbra is a park két oldalán éltek? Ezekről az emberektől miért nem várják el, hogy példásan viselkedjenek? És miért nem vetődik fel soha ugyanez férfiakkal kapcsolatban?

Azt hiszem, sok ember jobban érezné magát, ha megházasodnék, aztán a házasságom tönkremenne. Szerintem a válást társadalmilag jobban elfogadják, mint azt, hogy egy anya egyedül neveli fel a gyereket, vagy ha őszintén beszél a jövőről. Micsoda szemforgató társadalomban élünk! De az a legmeglepőbb, hogy mennyire szexisták tudnak lenni a nők.

Az a pozitív az egészben, hogy túléltem a magzatvizsgálatot, bár azt egy szóval sem állíthatom, hogy fájdalommentes lett volna. Az orvos nagyon kedves volt, miközben néztük, hogy a bébi egy darabig forgolódik, amikor behatolt a méhbe a majdnem húszcentis tű. Először úgy éreztem magam, mint egy anyatigris, aki a kölykét védi. Úgy dőfték be a tűt, hogy nem érzéstelenítették a területet, és tényleg nagyon fáj. Közben szabályos lyukakat vájtam Caresse tenyerébe a körmeimmel, amikor az orvos leszívta a magzatvizet. Ahelyett, hogy a tűbe botlott volna, amitől féltem, a bébi ösztönösen elhárított előle, és felemelte két ökölbe szorított kezét, mint aki a tenyerébe akarja temetni az arcát. Valami oknál fogva ez megnyugtató volt. A procedúra végeztével megpróbáltuk kideríteni a gyerek nemét, ehhez persze a lábai között kellett mozogni a kamerát, de a srácot tökéletesen felbőszítette az eljárás, hátat fordított a kamerának, és nem volt hajlandó elárulni semmit.

Szívem szerint való ez a lány... illetve fiú.

Május 9., csütörtök

Roppant fáradt vagyok. Egész héten reggel hatkor kelek, ami nem is olyan rossz ötlet, tekintve, hogy a légkalapácsok egy órával később beindulnak, s ettől úgyis kiugranék az ágyból. És azért is jó, mert így van háromnegyed órám, hogy a szobakerékpárt vagy a lépcsőjáró gépet gyötörjem, mielőtt munkába indulnék, és abban reménykedhetem, hogy nem reked bennem a vizelet, nem szedek föl plusz kilókat, és továbbra is beleférek a jelmezeimbe. Igazában persze nem eredményes a dolog, de jobb érzés, ha az ember legalább megpróbálja. A gyártás kaotikusabb, mint valaha – minden csak az utolsó pillanatban zökken a helyére. Soha nincs olyan, hogy ne túlórával sikerüljön csak elvégezni a napi penzumot. Vegyük még ehhez hozzá, hogy úgy járnak az újságírók a forgatásra, mint a ragadozó madarak, írogatnak kis noteszeikbe, és idegesen elkapják a fejüket, ha véletlenül rájuk nézek. Ettől persze kiújul rajtam a paranoia. Betörnek a magánszférámba; nem értik, hogy látszólag ostoba viselkedésünk, időnként érzelmi kitöréseink a kimerültség következményei. Roppant unalmas, ha állandóan azt kell figyelnie az embernek, mi jön ki a száján, mert hátha rosszul idézik, vagy ami még ennél is rosszabb, nem értik meg. Ez az újságíró, akiről szó van (a Vogue magazinnak ír), különösen idegesít. Hosszú interjút készítettem velem a szabadnapomon, amikor kihevertem a magzatvizsgálatot. Azt hittem, jól mentek a dolgok; hosszan elfilozofáltunk az anyaságtól a katolicizmuson át egészen a halálfélelemig. És mindezt nem valami udvarias légkörben.

A következő napot a nő azzal töltötte, hogy a színészkollégákat és a műszakot nyaggatta a kérdéseivel, hogy szerintük intelligens vagyok-e. Tudom, hogy nem lehetett nagy marhaság, amit előző nap mondtam, de a nőt annyira megdöbbenett a dolog, hogy utána kellett

érdeklődni az emberektől. Felesleges mondanom, ettől nem lopta be magát a szívembe. Próbálom kideríteni, mitől lett velem ennyire ellenséges. Valószínűleg akkor történhetett, amikor megkérdezte, milyen módon védekezem. Megmondtam ugyanis neki, hogy csak a 11. héten vettem észre, hogy terhes vagyok. Láttam az arcára kiülő döbbenetet, amiért közöltem vele, hogy ehhez semmi köze.

Május 11., vasárnap

Két hét van még hátra a forgatásból, és egyre inkább az foglalkoztat, hogy milyen kellemetlenségekkel jár a terhesség, és milyen lesz majd anyának lenni. Tudom, minden jogom megvan rá, hogy ilyesmiken járjon az eszem, de mégis büntudatom van. Még két hétig összpontosítanom kell, néhány fontos jelenet hátra van. Sőt, a film legfontosabb jeleneteit szadista módon a forgatás utolsó két hetére hagyták. Lőgni fog a belem a sok munkától. Nem tudok ilyesmiken gondolkodni, hogy hol szülöm meg, hova akarom iskolába járatni, meg hogy milyen lesz a magzatvizsgálat eredménye. Szóval, ezeken a leghétköznapiabb dolgokon. Az emberek megkérdik, veszem-e már a babaruhákat, gondolkozom-e, hogy fogják hívni, én meg csak nézek rájuk üveges tekintettel, és közben arra gondolok, hogy ja igen, az anyáknak ilyesmire is gondolni kell, de én úgy érzem, képtelen vagyok erre az érzelgősségre, míg el nem hagyja az ajkaimat Eva utolsó lehelete. Nem szabad hűtlennek lennem hozzá. Sőt, még dugdosom is a könyveket a terhességről, a gyereke nevelésről a barátaim és a munkatársaim elől, nehogy azt higgyék, kezdek átalakulni anyává.

Május 12., vasárnap

Ma van anyák napja, és mint rendesen, megint elővett a depresszió. Ilyenkor mindig szomorú leszek, de ennek érthető okai vannak. Vágyom az érzésre, hogy legyen egy anyám, akit megölelhetek, akit felhívhatok, akivel titokban megoszthatom a gondjaimat, hogy mennyire nehéz egy férfival együtt élni, vagy akivel szimplán csak megoszthatom az örömeimet. Most talán még szomorúbb vagyok, mert biztos ő volna a legboldogabb, hogy gyerekem lesz. De Isten útjai kifürkészhetetlenek, mert rengeteg ajándékot kaptam a stábtól. A szerepem szerint éppen dühös beszédet mondtam a szakszervezeti vezetőknek az irodámban, amikor a baba először belém rúgott. Nehéz volt ellenállnom a kísértésnek, hogy a hasamhoz ne kapjak, és hangosan fel ne nevessek. Ez a dolog továbbra is maradjon az én édes titkom. Ott álltam az öltönyökkel, szivarokkal, bajuszokkal teli szobában, vertem az asztalt, úgy éreztem magam, mint valami örült szörnyeteg, miközben a szépséges kis babám belerúg az oldalamba, mintha azt akarná mondani: – Szia, mama, Isten éltesse anyák napja alkalmából! Ezután egy olyan jelenetet forgattunk az irodámban, amikor szegény emberekkel találkozom, és mindenkinek biciklit meg munkát ígerek, mire a három legaranyosabb statiszta kislány úgy döntött, hogy pártfogásba vesz. Nyolc-kilenc évesek lehetnek, izgatottan rángatták a karomat, és a felvételek közti szünetben egyfolytában csókolgattak. Az egyik hosszabb szünetben a kutyájukról és a macskájukról mesélnek, meg hogy milyen szörnyű a bátyjuk, és hogy mik akarnak lenni, ha nagyon lesznek. A legszomorúbb kislány (úgy hívják, Levi) azt mondta, hogy olyan akar lenni, mint én. A nap végére vadul belészerettem, és amikor el kellett köszönnünk egymástól, azzal búcsúzott, hogy bárcsak én lennék az anyukája, mire könnybe lábadt a szemem. Hogy én milyen érzelgős lettem!

Még két hét, és repülök haza ebből a bolondokházából, és már csak egy dolog érdekel, az a lény, aki a szívem alatt fejlődik. Carlos nagyon kedves és együttérző volt a telefonban. Ma virágot küldött.

Május 14., kedd

Ma ezer halált haltam. Egyik felvétel követte a másikat. Roncs lettem, és az is maradtam a felvételek közötti szünetben is. Mellettem volt a filmbeli családom, Jonathan a kezemet szorongatta, a stúdió egész napra átalakult nyálgyárrá. Olyan nehéz, és olyan intenzív a munka, hogy halálosan kimerülök. A legbonyolultabb dolog, amire képes vagyok gondolni a filmen kívül, az az, hogy kivegyem-e a köldökömből a karikát most, vagy várjak vele még egy darabig, illetve, hogy milyen nemzetiségű dajkát vegyek fel a baba mellé. Istenem, milyen vénnek is érzem magam, mennyire elhasználnak! Ha valaki most belépne a szobámba, egy megroggyant, ősz hajú, görnyedt asszonyt látna, és biztosan azt mondaná: – Jézusom, nem is tudtam, hogy 81 évesen is tudnak szülni a nők! Úgy bizony, nagyon megvénültem.

Május 16., csütörtök

Beszereztem valami idegen alapú gyomorfájást, néha annyira meggyötör, hogy jelenet közben le kell feküdnöm. Mindenki a terhességemnek tulajdonítja, én viszont tudom, az az igazi oka, hogy nem alszom eleget, és ki vannak hegyezve az idegeim. Vegyük még hozzá, hogy még nem kaptam meg a magzatvizsgálat eredményét, és máris összeáll a gyomorfekélyre emlékeztető érzés. Hol Mylantát vedelek, hol meg gyömbérteát. Ez a film tönkrevágja a szervezetemet. A baba, nos, ő nem ront a testemen, hanem felismerhetetlenné teszi. Már az is untat, hogy panaszkodom.

Május 18., szombat

Órák óta várok az öltözőmben, hogy felvegyük az erkélyjelenet premier plánjait. Pánikba estem, és felhívtam az énektanáromat, Joan Ledert, mert szükségem volt rá, hátha élőben megy a felvétel. Egész jól sikerült, pedig a kihangsított telefonon keresztül csináltuk, és Joan két éves gyereke végig ott bömbölt a háttérben. Rettegtem ettől a jelenettől, akárcsak amikor lemezre vettük a dalt a stúdióban. Olyan ez, mint amikor szilveszteri bulit rendez valaki; mindenki úgy jön, mintha ez lenne élete legjobb bulija, az ember viszont előre tudja, hogy csalódást fog neki okozni. Nem bírom ezt a feszültséget. Az, hogy még meg is várakoztatnak, felér egy kínzással. Igyekszem félvállról venni a dolgot, de nem megy. Úgy érzem magam, mint kislány koromban, amikor valami ostobaságot csináltam, és a mostohaanyám kezembe nyomta a fakanalat, majd felparancsolt a szobámba, hogy várjak, míg utána jön elfenekelni.

Később:

Hát, megcsináltam, és nem is volt olyan rossz. A 20 statiszta, akiknek az lett volna a feladatuk, hogy reagáljanak, alig emlékeztetett a lelkes argentinokra, így aztán megkérdeztem Alant, nem tölthetnék-e meg a stúdiót az emberekkel, akik a filmben dolgoznak. Néhány perc múlva ott tolongott az erkély alatt az összes titkárnő, küldönc, biztonsági őr, és egy csomó gyerek, és ragyogó arccal bámultak fel rám. Annyi szeretetet éreztem hirtelen, hogy el is felejtettem, nem Argentínában forgatunk. Először azt hittem, tényleg egy család vagyunk, de aztán rájöttem, hogy megszerettem ennek az utazó cirkusznak minden egyes tagját. Még azokat is, akik folyton az agyamra mennek.

Tehát helyreállt hirtelen a hitem az emberiségben.

Május 20., hétfő

Tegnap este adtam a luxusnak, és hét teljes órát aludtam. Persze, még mindig úgy érzem, mintha kivájták volna a szememet a helyéről, de legalább van egy szabadnapom. A rajongóim kisebb botrányt csináltak a házam előtt. Egy régi kőfal határolja az előkertet, a

fél magasságában egy kőszegély fut körbe, amely bármikor beomolhat. A rajongóim erre a peremre szoktak felkapaszkodni, hogy bekukucskáljanak a kertbe. Tegnap éjszaka, amikor hazaértem a munkából, mindenki egyszerre ugrott fel rá, és az egész egy hatalmas robajjal összeomlott. Én éppenséggel bejutottam a házba, a biztonságaimnak kellett megbírozniuk a helyzettel, de egyfolytában csak az járt a fejemben, milyen dühösek lesznek a tulajdonosok, és talán még perre is mennek, tehát jobb lesz szólni a rendőrségnek, és bejelenteni a dolgot. Aztán kitört odakinn a balhé, hogy ki volt a hibás. Az egyik lány leniggerezett egy másikat, mire ketten a sértegetőre ugrottak. Pillanatokon belül az összes lány tépte egymást a romokon. Végre felbukkantak a rendőrök. Azt hittem, hogy ilyesmi csak rockkoncerten fordulhat elő, vagy futballmeccsen. Miért nem hagynak engem békén?

Ma megkapom végre a magzatvízvizsgálat eredményét. Szinte már lerágtam belülről a bőrt a számról.

Később:

Megérkezett az eredmény, a baba teljesen egészséges, kislány, és velem madarat lehetne fogatni a boldogságtól! Köszönöm neked, Istenem!

Május 23., csütörtök

Egyre nehezebb írnom ezt a naplót. Minden napom zsúfolt, szinte semmire sincs időm. A munkában nincsenek könnyű napok. Most jövök csak rá, hogy az egész filmforgatást a helyszínek szerint ütemezték. Igaz, minden filmet így forgatnak le, de ez teljesen igazságtalan a színészekkel szemben. Olyan intenzív jeleneteket forgatunk, annyi érzelemre, olyan összpontosításra van szükség, hogy az az érzésem, a forgatás után kórházba fogok kerülni. Most már értem, miért alkoholista vagy drogos a legtöbb színész, vagy miért híve a szcientológiának.

Tegnap forgatott együtt utoljára a filmbeli családom. Mindenki sírt, amikor elbúcsúztunk egymástól.

Május 24., péntek

Nem tudom, mikor lesz az utolsó forgatási napunk, hihetetlenül tehetetlennek érzem magam, és szorongom. Lady Hindlip, a mi arisztokrata házínénink öt napon belül kihajít minket a házból. A forgatás utolsó napjait hajléktalan csavargóként töltöm? Mostanra határozottan allergiás lettem a szállodákra, és itt ez a kedves park a kényelmes padjaival, remekül lehet rajtuk éjszakázni.

Május 26., vasárnap

A munka olyan brrr! Alig kecmergünk át az utolsó napokon. A stáb a totális kimerülés és féktelen öröm között ingázik. Alan úgy jár-kei köztünk, mint akit összetörtek. Ma is percekig a vállamra hajtotta a fejét, én meg úgy becézgettem, mint egy kutyakölyköt. Néha olyan átkozottul kedves tud lenni ez a fickó. Jonathan, Jimmy és Antonio már végzett, csak én maradtam, meg a fiúk. Mostanában annyi baleset történik velem. Megcsúsztam és elestem az egyik jelenetben a lift felé futva, aztán rácsaptam az ujjamra a liftajtót. A karom tele van kék foltokkal, mintha a rendőrök tángáltak volna el. Merjem kimondani? Belefáradtam, hogy Evita vagyok.

Május 27., hétfő

Ma ünnepnap van Londonban. Az utcák kihaltak, az ég szürke. Állítólagos rajongóim nincsenek iskolában, és mindenféle bosszantó zajt csapnak a házam előtt. Normális

körülmények között egy ilyen naptól pocsék lesz a hangulatom. De ma vigyorgom, mint a macska, amelyik épp most nyalta ki a tejfeles lábast. Holnap vége a forgatásnak. Hurrá! Tény, hogy hosszú nap lesz, legalább 18 óra, de kit érdekel. Legalább annyi adrenalinot pumpáltam az ereimbe, hogy képes volnék lefutni akár a maratoni távot is. Járom a házat, tömöm tele a bőröndöket, és kihajítok minden feleslegesnek ítélt holmit, mintha nem volna holnap. Időnként azon kapom magam, hogy hangosan felnevetek. Minden különösebb ok nélkül.

Egy új bőröndre is szükségem van az időközben szerzett bébiholmiknak. A kislányom lesz a legjobban öltöző baba a világon. Ma a stáb tagjaival búcsúvacsorára megyek. Megajándékozuk, aztán utoljára még jól kikikizzük egymást. Hát nem nagyszerű az élet?!

* * *

NEW YORK, Május 29., szerda

Vége itthon!

Hiába próbáltam megírni a napló utolsó passzusát az utolsó forgatási napról, de csak hajnali négykor végeztünk, aztán jött a búcsú, a hazakocsikázás, a csomagolás az utolsó pillanatban, és mire magamhoz tértem, már indulni is kellett a repülőtérre. Azt hittem, sokkal érzelmesebb lesz a vége. Úgy képzeltem, össze fogok omlani, amikor Alan elrikkantja magát: – És ezzel vége! – Begyakoroltam az egész búcsúbeszédet is, amit majd dideregve és zokogva előadok a londoni éjszakában, de olyan hirtelen ért minden véget, hogy nem éreztem mást, mint zsidbadtságot. Igaz, égett a szemem a felvételhez eresztett füsttől, a lábaimat mintha ólommal töltötték volna tele, hiszen 16 órán keresztül egyfolytában állnom kellett. Kit érdekel, hogy lefagytak az ujjaim, hogy a hasam nekifeszült a jelmezemnek, és úgy éreztem, menten elhányom magamat. Arra számítottam, hogy körbevesz a stáb, és megígérjük egymásnak, hogy tartjuk a kapcsolatot. A legszívesebben a földre vetettem volna magamat, és csak sírtam volna. De még ehhez is fáradt voltam. Akárcsak mindenki más. Alannel sokáig összeölelkeztünk, de tudtam, hogy még sokszor találkozunk az utósínikron és a zene keverése miatt. Nekem még nem ért véget igazán a filmmel kapcsolatos munkám, de a végtelen utazás és a forgatás igen. Egy szempillantás alatt. Nem bírtam volna ki, ha egy percet rá kell tenni. El sem hiszem, hogy nem kell naponta három órát a hajam fonásával tölteni. Mint ahogy azt sem, hogy végre nem kel vöröstre mázolni a körömöm, és műfogakat tenni a számba. Hihetetlen, hogy holnap már nem kell hatkor kelnem, vagy ordítóznom Gallagherrel, a második rendezőasszisztenssel. Vagy Daruisszal, akit úgy megszerettem, mintha a bátyám volna. Aki Egérkének vagy Lulunak becézett, és addig vágta a mulatságos pofákat, míg meg nem nevettek minden áldott reggel. Szörnyen hiányozni fog!

Mintha sokkos állapotban volnék. Azt hiszem, hónapokba telik, míg magamhoz térek, de az még többre, mire megemésztsem, ami velem történt az elmúlt öt hónapban. Most minden olyan más. Az életem soha nem lesz már ugyanolyan.

Sikerült megoldanom Evita rejtélyét? Sikerült válaszolnom az égető kérdésekre? Miért oszlott meg az országa olyan szenvedélyesen, mellette és ellene? Miért váltott ki olyan heves reakciókat az emberekből, akkor is, és most is? Jó volt-e, vagy rossz? Ártatlan, vagy nagy manipulátor? Még mindig nem tudom biztosan, de egy dolgot igen – megszerettem őt.

Emberi lény volt, tele reményekkel, álmokkal és emberi döreséggel. Imádkozom, hogy azok is így lássák majd, akik megnézik a filmet.

Minden tőlem telhetőt megtettem. Többre nem vagyok képes. Ideje továbblépni, és megnyitni életem következő fejezetét.

Evita kilépett az épületből.

